

Giới thiệu Băng Hạ

"Con đã chết đúng 10 năm"

"Ngay trong vụ hỏa hoạn đó và giấy báo tử chính là điều chứng minh"

"Con về đây không phải để mọi người biết con còn sống mà là tìm ra sự thật đằng sau vụ thảm họa đó"

Một sự thật đau lòng được che giấu đằng sau đó.

Một kết thúc buồn thảm đã phủ nhận tất cả những cố gắng của họ để họ ra đi không thể nói một lời nào.

"Một vụ hỏa hoạn lớn đã xảy ra tại biệt thự họ Đoàn.... nguyên nhân vụ cháy đang có liên quan đến công chúa duy nhất gia tộc Đoàn"

Em sợ tình yêu của em không đủ lớn để giành cho anh vì em chỉ là đứa con của Quỷ Lửa

Anh: đối với tôi, em là ngoại lệ.

Cuộc đời đều giống như trái bóng tròn vậy, nếu như ta không bị vấp ngã thì cũng sẽ chạy mãi như trái bóng không có điểm dừng.

Chẳng có nơi nào là đích và điểm tựa.

Nhưng rồi đến lúc cuối bóng cũng phải dừng và người cũng phải người. Đó là quy luật. Vòng quay cứ tiếp tục khi có người đá và có người giúp bạn đứng dậy

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cô gái đến từ quá khứ

Nắng chiếu qua cánh cửa. Đó là một cô gái mỏng manh và yếu đuối. Cô không biết sự hiện diện trên cõi đời này của mình là đúng hay sai nữa. Cái quá khứ đau lòng và đầy tội lỗi đè gờ đây chính cô lại phải trả một cái giá quá đắt trong khi quá khứ "em không có lỗi"

- Reng, reng...

Tiếng chuông điện thoại kêu liên hồi

Đôi mắt nó dán chặt, tay run run ấn nút nghe

- Đã đến lúc con phải trở về rồi

- Vâng thưa mẹ

Giọng nói nhẹ nhàng không một lời phản kháng. Đây là tiếng mẹ đầu tiên kể 10 năm nay nó đã không nói. Trái tim này sắp chết dần vì khô héo rồi

"Hành khách chú ý, chuyến bay từ Pháp về Việt Nam sắp sửa cất cánh. Mong quý khách ổn định chỗ ngồi và thắt dây an toàn vào.."

Việt Nam đó là 2 tiếng mà nó không muốn nhắc đến, nhưng nó phải bắt buộc về quê hương ruột thịt này. Kí ức lại ùa về. Hai tay bóp chặt lồng ngực, muốn khóc mà không khóc được. Trái tim này chết rồi, đừng cố gắng để rơi nước mắt một lần nào nữa

"Ba mẹ, con về rồi đây, Hạ em về với anh đây"

Em không biết mình có nên tồn tại không nữa

Ai đó hỏi em sống làm gì em chỉ biết cười và nói "chẳng biết nữa"

- Hôm nay bao nhiêu rồi

- Mừng 10 thừa cô

Đôi mắt đẹp chợt dừng lại

“Ngày của sự chết chóc à ”

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chỉ là kỉ niệm

“Em đi đi, anh không thích em ”

“Anh Đạt à, sao anh lại thế ”

“Đi đi, anh bảo em đi cơ mà ”

Tạch, cây cọ màu vẽ lệch hẳn một đường rồi rơi xuống đất. Bàn tay nó chơi vơi giữa không trung. Nhưng dừng lại, nó đặt lại tay lên đường vẽ hồng đỏ. Một khuôn mặt đang được hoàn chỉnh

Roạt, Roạt

Nó đưa tay cào liên hồi vào bức tranh đó, khuôn mặt lại bị rách, không còn nguyên vẹn

- Đừng làm đau thêm nữa

Cánh cửa mở nhẹ, một người phụ nữ trung niên bước vào, tay cầm cây cọ khác đặt nhẹ lên tay nó

- Quá khứ qua rồi, ngày mai trời sẽ nắng

- Mẹ! giọng khản thiết, xin mẹ hãy cho con biết

Tay bà đặt nhẹ lên môi nó

- Đừng để lòng hận thù giết chết con vì quá khứ đầy tội lỗi đó. Hãy nhớ “quá khứ con không có lỗi ”

Không gian lại càng vắng lặng hơn, đủ nghe lách tách vài hạt mưa rơi ngoài cửa

“Em ghét mưa lắm, mưa có biết không, mưa có biết ngày đó, chính đêm đó, mưa đã chết rồi không ”

Nếu có quay lại, xin hãy cho em một lần được ...

- Anh Đạt, sao anh lại ở đây, mau vào trong đi

Đó là một cô bé tầm 7 tuổi đang kéo tay một cậu bé lại

Cậu không nói gì chỉ lẳng lặng hất đôi tay nhỏ xíu đó ra

- Anh phải đi rồi, sẽ không quay lại nữa

- Bộp, con búp bê rơi xuống

- Không, anh không được đi, anh hứa chơi với em

- Em đi đi, anh không thích em

- Anh, sao anh lại thế, anh đạt đã hứa mà

- Đi đi, anh bảo em đi đi

Nói đoạn rồi cậu leo lên xe, khóa chặt cửa xe lại

Xe vội lăn bánh, còn bàn tay nhỏ bé thì cứ đập liên hồi vào cánh cửa

Không một lời đáp thay vào đó chỉ là một khuôn mặt không biểu cảm

Chiếc xe càng chạy nhanh hơn, cô bé theo không kịp chực chào mà ngã

- A aaa.....

Chỉ thấy trên khuôn mặt đó là nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Con năm đó đã chết rồi

- Con sẽ tiếp tục đi học chứ?

Người phụ nữ đó vẫn hỏi từ tốn mà không tỏ ra bức dọc gì khi hỏi câu này đến lần thứ 3. Nhưng người quản gia thì lại không khỏi bức tức

- Cô có biết bà chủ đang hỏi không

- Di, bà ấy gất lên. Rồi nhẹ nhàng quay sang kiên định hỏi lần nữa

- Ta biết con không muốn đi học. Nhưng chỉ đến trường mới giúp con tìm ra sự thật mà thôi

Câu nói đó dường như đã lóe sáng vào trong lòng cô bé. Nó vội buông cây cọ xuống cố gắng nghe nốt câu nói, nhưng bà chưa kịp thốt ra thì con ho dữ dội đã kéo đến

- Khụ, khụ

Hai tay bà giữ chặt lồng ngực, con ho từng đợt kéo dài, tưởng chừng như muốn xé nát cả cổ họng

Người đi mặt thì biến sắc chạy lại đỡ, miệng không khỏi xoắn xuyết

- Bà, bà có sao không. Cô, cô có biết đã gây ra chuyện gì không, còn không mau chạy đến đi

Nó lúc này mới quay đầu lại. Trước mắt là hình ảnh người phụ nữ đang bị con ho hành hạ, một phần máu đã đỏ thẫm trong lòng bàn tay. Đôi mắt nó hoa lên. Trước mắt nó bây giờ lại là một người phụ nữ khác, bà cũng đang bị con đau tim quẫn lấy, khuôn mặt bờ phạc nhưng vẫn cố nở nụ cười

- Vân Nam, mẹ không sao đâu

Nó đã cố đưa tay ra mà vẩy vẩy, chỉ thấy ở đó là khoảng không vô định

- Mẹ, mẹ có sao không

Cái lắc vai không đủ mạnh để bà ấy kịp nhận ra là có người đến

- Con,.....

Rồi bà ngất đi trong vô vọng

Mùi thuốc sát trùng lan tỏa khắp căn phòng. Bà nằm đó, sắc mặt mặt mợt mõi nhưng vẫn hiện lên vẻ mặt phúc hậu. Chai truyền dịch cũng đã voi đi một nửa. Chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng thở đều của người bệnh

- Mẹ, con biết phải làm gì bây giờ

Đôi bàn tay nắm mỗi lúc thật chặt đôi tay gầy đó

Cạch.....

Tiếng mở cửa

Một người đàn ông bước vào. Ông tầm trung tuổi, mái tóc đã điểm bạc nhưng trông vẫn phong độ và lịch lãm lắm

- Chú

Giọng nói nhẹ đến mức tưởng chừng không nói lên được lời nào

- Con đã rất sợ

Ông ôm chặt lấy con bé, vỗ nhẹ lên vai

- Đừng lo, mọi chuyện ổn thôi con. Mẹ con chỉ hơi mệt, sẽ không có chuyện gì cả đâu

- Tiếng giầy sột soạt trên nền gạch, bóng hai người in rõ trên mảng tường

- Ta muốn nói cho con biết việc này

- Dạ. nó cố trả lời nhưng ánh mắt lại hướng theo một nơi khác

- Con năm đó đã chết rồi...

Bước chân chợt dừng lại, khuôn mặt nó đã có sự biến đổi, mọi thứ trước mắt như ánh mà hoa lên

Trong vụ hỏa hoạn năm đó. Ông ta tiếp lời. trong mọi hồ sơ ghi con đã chết, và con đã có giấy báo tử

- Chú, nhưng thật sự thì con vẫn đang...

Giọng nó càng trở nên gấp gáp hơn

- Khoan. Ông ngắt lời. con về đây không phải chứng minh cho mọi người biết là con vẫn còn sống mà là tìm ra sự thật sau câu chuyện đó

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khuôn mặt đáng sợ

Chiếc xe dừng bánh trước một căn nhà ngoại ô thành phố. Bước vào trong nhà là một cặp vợ chồng tây trẻ, họ luôn cười và luôn tạo cho người đối diện cảm giác thoải mái nhất

- Xin chào, tôi là Jonh. Và anh chỉ tay vào người phụ nữ bên cạnh - vợ tôi Sanly

- Ồ, rất hân hạnh. Người đàn ông kia tay bắt lại. tôi là Ngọc Tuất, chủ ngôi nhà này

Ba người ngồi xuống ghế bàn việc một cách sôi nổi, chốc chốc lại chăm chăm suy nghĩ việc gì đó

- Quay ra, ông Tuấn cất giọng gọi vào trong phòng

- Ra đây con

Rồi ông giới thiệu và kéo Vân Nam ngồi xuống ghế

- Beautiful girl!. Cháu ông quả là một thiên thần. Người vợ thốt lên, tôi chưa từng thấy ai đẹp như cháu gái ông.

Ông Tuấn chỉ biết cười trừ cũng hãnh diện đấy chứ

Còn cô gái đó không nói câu nào chỉ cúi đầu chào nhẹ, xong lại nhìn xa một cách vô vọng.

- Đây là một số hình mẫu

Jonh lấy trong cặp ra và đẩy lên trên bàn những hình mẫu đáng sợ. Một màu nâu khó chịu

Ông Tuấn không nói gì quay sang dùng ánh mắt để nói “con chắc chứ”

- Dạ - Vân Nam tự nói với mọi người

- Được thôi. Sanly vội nói. Ta sẽ dạy cháu cách vẽ hình

- Từng đường nét nhẹ nhàng vẽ lên trên khuôn mặt. chiếc bút lông chạm nhẹ vào đuôi mắt, nó chợt giật mình và nhìn thẳng vào trong gương

- Cô có thể che luôn cả hình xăm đó

15 phút sau.

Đó là một khuôn mặt xấu xí, đối lập hẳn với khuôn mặt lúc trước. Nếu ai lần đầu tiên nhìn vào sẽ để lại ấn tượng không tốt vì nó rất xấu, một vết sẹo dài chạy dọc từ đuôi mắt trái đến hết vệt má. Cảm giác giống hệt vết lằn lâu năm

- Ok. Xong rồi. cháu có thể tự vẽ hình lên trên đó, sẽ không quá 15 phút đâu

- Dạ. nó cắt giọng lễ phép

- À... giọng của Sandy vẫn còn ngập ngừng - Ta có thể hỏi cháu một điều được không. Bà ta dường như rất tò mò về điều này. Tại sao cháu lại muốn làm một khuôn mặt như thế trong khi đây lại rất giống khuôn mặt của quý

Nó lặng người một hồi lâu, tay càng ngày càng vịn về khuôn mặt mới, ánh mắt như nhìn xuyên qua tấm gương. Đúng thế chính nó ban đầu cũng giật mình sợ hãi về cái nhận được. phải chăng đây lại là một quyết định không đúng đắn. Nhưng chỉ có cách này mới che đi được thân phận. Một thân phận đáng bị nguyên rủa “đứa con đã giết chết cả dòng họ này”

Sanly chờ câu hỏi trong do dự. Cô biết mình đã hỏi không đúng so với công việc của mình. Cô vội đứng dậy xu xếp tất cả đồ nghề của mình vào trong túi và không quên quay lại với khuôn mặt hồi lỗi

- Xin lỗi cháu, ta không nên hỏi như thế. Rồi cô cất bước nhanh ra khỏi nhà

- Cháu chỉ muốn tìm lại sự thật về cuộc đời của mình mà thôi

Vân Nam chợt cất tiếng và tiếng giày cũng chợt dừng lại. Sanly quay lại, ánh mắt cũng thay đổi

- Ta đã rất ấn tượng với cháu ngay từ lần gặp đầu tiên. Đây là danh thiếp của ta, có gì cần giúp cháu cứ gọi ta nhé

Tấm danh thiếp chìa ra trước mặt. Nó đỡ lấy theo phản xạ. ánh mắt nhú lại

“Nhiếp ảnh gia”

Trong lòng nó nổi thắc mắc: chẳng phải họ là nhà tạo mẫu sao

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vì anh đã hứa mà

Trong căn phòng đó là một bé gái tầm 5 tuổi, đôi mắt buồn sụp xuống, tay nắm chặt tay người bệnh, miệng không ngừng nói:

- Anh Hạ, hôm nay em được bé ngoan đấy

- Em mua búp bê tóc ngắn cho anh này, anh dậy đi đừng ngủ nữa

- Anh Hạ, em hứa sẽ ngoan không giành đồ chơi với anh nữa

Càng nói thì nước mắt lại chảy ra càng nhiều, tay vẫn lay lay người bệnh, mà người đó vẫn không có động tĩnh gì. Cô bé đưa tay quệt ngang nước mắt rồi lại dụi chỗ tay đó vào váy

- Mẹ ơi, anh hai bao giờ tỉnh dậy thế, anh ngủ lâu lắm rồi

Bà mẹ không cảm nổi nước mắt, ngực bà lại đau nhói, con đau tim dường như vẫn đang hành hạ bà lúc này, nhưng vẫn cố ôm chặt đứa con gái vào lòng

- Anh hai con là một thiên thần, anh đã đi đến một nơi rất xa, ở đó anh con sẽ được hạnh phúc

- Không đâu, mẹ nói dối. anh bảo sẽ không bao giờ để con một mình

Vừa nói bé lại khóc nức lên – hu hu, anh hai à

- Không, bà mẹ lại càng khóc to hơn, thằng Hạ nó chết rồi

Bíp ...bíp

Tiếng còi xe cứu thương inh ỏi khắp khu phố. Ở đó người ta có thể trông thấy phụ nữ nào đó đang cố chạy theo chiếc xe, tay nắm chặt tay của cậu bé

- Mẹ xin con đấy, Hạ à, tỉnh dậy đi con.

Nhưng thay vào đó chỉ có tiếng xe ồn ào, đường phố náo nhiệt và cảm giác đau đến nhói lòng của những người chứng kiến

Đôi mắt cậu bé vẫn nhắm chặt

Còn đứa bé gái, chỉ đứng đó, đang được người khác ôm chặt vào lòng, cố gắng không để cho cô bé quay lại thấy cảnh tượng đau lòng đó. Đạp ôm nhẹ nó vào lòng, bàn tay vuốt ve từng sợi tóc. Chính cậu cũng không nghĩ rằng mình cũng chỉ là một đứa trẻ

- Anh sẽ bảo vệ em đến cuối cùng, xin em đừng khóc nữa, anh Hạ sẽ không thích đâu

Đoàng ầm ầm.....

Tiếng sấm đó làm nó giật mình trong vô thức, không hiểu tự dưng nước mắt đã ướt đầm gối, đã lâu lắm rồi giấc mơ đó mới lặp lại

“Anh đã hứa sẽ không đi cơ mà, tại sao lại không giữ lời “

Tiếng lòng nói trong vô vọng, nó cuộn chặt mình trong chăn, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống

“ Em phải làm sao để tìm thấy anh đây, anh Hạ “

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Người bạn mới quen

Nasa là một ngôi trường danh tiếng nhất chốn này. Một phần vì vẻ đẹp nguy nga long lẫy như một tòa lâu đài tráng lệ. mang đậm phong cách Đông Âu thế kỉ cũ, và phần còn lại chính là danh tiếng vọng khắp thế giới của các thành viên trong trường. BuTin- nhà lãnh đạo trẻ tuổi nhất nước Nga đã tạo lên ngôi trường bằng tất cả sức lực và cả tính mạng của mình để đưa nó vang vọng đến trở thành một trong bảy trường sáng giá nhất hành tinh

Muốn vào trường họ phải thi sát hạch mỗi năm một lần và chắc chắn sẽ không có trường hợp phân cấp giàu nghèo. Ngay cả đến con gái của PuTin cũng đã bao lần khốn đốn vì trượt cái trường danh giá này. Thật sự đây là ngôi trường đáng mơ ước của tất cả học sinh ở đây.

Một sấp ảnh được đặt lên bàn, ông Tuấn đẩy nhẹ về phía nó

- Đây là thông tin về trường NaSa, con sẽ học ở đây

Nó cup mắt nhìn xuống phía dưới dưới.

- Con không muốn học trường đó, con sẽ chọn một ngôi trường khác

Đôi mắt ngạc nhiên, tay ông đảo lại qua vài tấm ảnh

- Đây là ngôi trường sẽ rất phù hợp với con. Con có đủ tiêu chuẩn để qua được kì sát hạch lần này

- Con biết phải làm gì mà

Ông tuần chỉ biết lắc đầu ngao ngán nhìn đứa trẻ mà mình nuôi dạy suốt 10 năm nay, miệng nhoen cười, nó vẫn bướng bỉnh như ngày nào

- Vậy ngủ đi con, cũng quá giờ rồi

Vì ông biết, ông không thể can thiệp mãi vào cuộc sống của nó được

Còn nó, sau khi về phòng thì không thể nào chợp mắt, cố nhớ lại giấc mơ đêm qua, cố gắng nhớ lại đường nét trên từng khuôn mặt, nhưng dường như là điều rất khó. Sau đêm kinh hoàng 10 năm trước, kí ức non nớt đó đã đầy ắp những hình ảnh không đáng có. Nhưng duy nhất khuôn mặt của một người nó không thể nhớ được

Bóng đèn mờ ảo lối hông bệnh viện. 1 cô gái bóng dáng nhỏ bé đang cố chăm chú nhìn vào tờ báo sáng, một tay cầm bút khoanh tròn vào những chữ nhứ nhói loảng ngoảng, tay kia nhét vội ổ bánh mỳ vào miệng, cô ấy dường như rất đói, khuôn mặt càng ánh lên vẻ lo lắng.

Chiếc xe taxi đỗ trước cổng bệnh viện, nó xuống xe, tay cầm chai nước vẫn đang ực ực mà uống. Thật sự thì cơ thể nó rất khác, lúc nào cũng phải có chai nước bên mình, đó là yêu cầu của ông Tuấn, nó cũng chẳng hiểu gì, chỉ biết nghe lời mà thôi

Mọi ánh mắt quay lại nhìn nó, một số người vội đi, chỉ kịp lướt qua, rồi lại bỏ ngoài mặt. Dưới ánh đèn đỏ, khuôn mặt nó càng trở nên đáng sợ. Một vết sẹo dài chạy dài khắp mắt trái từ đuôi mắt đến ngang mắt, cộng với việc nó cột tóc cao nên càng lộ ra vết sẹo xấu xí đó. Nó không để tâm

Bước vội vào trong, trên tay vẫn giữ lấy chai nước đang uống dở. Một bóng nhỏ hấp tấp chạy đến, va vào làm cả chai nước hất chồm lên người nó

- Tôi xin lỗi, thành thật xin lỗi

Nó cũng hơi giật mình nước lên nhìn người trước mặt, một cô gái nhỏ nhắn, ăn mặc giản dị nhất có thể nhưng khuôn mặt thật sự rất thánh thiện

- Cậu có sao không, vừa nói nó vội đưa khăn mà lau chỗ ướt trên người bạn

- Không cần đâu. cô gái cụp mắt xuống, đẩy chiếc khăn ra dường như không muốn được ai đó giúp đỡ

Vân Nam thoáng ngạc nhiên, nhìn vào đôi mắt kia, một đôi mắt thật đẹp. Đến khi nó sực về hiện tại thì cô gái ấy đã chạy đi đâu mất tiêu rồi.

Tờ báo nằm cạnh chân nó. Đưa tay nhặt lên và trước mắt là những dấu khoanh tròn phủ kín mặt báo “tuyển nhân viên” Cố đưa mắt nhìn quanh mà không thấy cô ấy đâu, cô gái đó đang rất cần tiền

Nó bước vào trong đại sảnh, cố tìm số phòng mà mẹ đang nằm và vẫn giữ chặt tờ báo mong có cơ hội tìm để trả lại

Tiếng dép lộc cộc, những đôi chân đi lại gấp rút. Khuôn mặt bác sĩ trở lên lo lắng tay bóp chặt vào thành giường mà đẩy. Đó là người phụ nữ trung tuổi đang hấp hối. Có lẽ vậy, vì nó thấy được khuôn mặt nhợt nhạt đang hứng chịu những cơn đau hành hạ, hứng thêm từng giọt máu vào người. Nhưng ngạc nhiên đối với nó là cô bé đó đang chạy theo giường bệnh với khuôn mặt sợ hãi đến tột độ

- Mẹ, mẹ tỉnh lại đi

- Xin cô đứng lại, đây là phòng cấp cứu.

Nó không bước vội vào thăm mẹ mà đứng lại xem những gì đang xảy ra trước mắt mình. Cô bé bước đi từng bước thất thểu ngồi sụp xuống ghế. Nước mắt đã dầm hết cả khuôn mặt nhưng vẫn cố lau đi cho hết. nó bước đến ngồi bên cạnh, đưa lại chiếc khăn tay lúc này cho cô gái. Cô ngước lên bối rối rồi cầm lại, miệng cố gắng cười

- Cảm ơn cậu

- Mọi chuyện sẽ qua thôi. Nước mắt đó tưởng chừng lại rơi thêm lần nữa

- Tổ sợ.....Chưa nói hết câu đã bị nó đưa tay che miệng lại

- Tổ là Vân Nam, rất vui vì được gặp cậu

Cô cũng vui vẻ mà đáp lại

- Còn tổ là Ngọc Hân

Reng, reng,,

Tiếng chuông điện thoại vang lên. nhìn vào đó Hân bỗng chốc giật mình vội vàng áp sát tai vào nghe

- Alo... à vâng chào bạn....

-

- Bạn có thể để vào ngày nữa không, mẹ mình mai phải phẫu thuật, nên mình không thể...

-

- Bạn có thể giúp mình không, mình thật sự rất cần số tiền đó

Tút tut....

Giọng nói bên kia đã tắt ngấm, chỉ để lại cho người nghe cảm giác hụt hẫng đến lạ

- Có chuyện gì phải không

Hân dường như sắp khóc nức lên một lần nữa kể lại toàn bộ sự việc cho Vân Nam nghe

- Tớ có thể giúp cậu

Hân ngạc nhiên quay ra nhìn người bạn mới quen

- Tớ giúp được cậu cứ yên tâm mà ở cùng bác gái

Nước mắt lại trào ra, cô quay ra ôm chầm lấy Vân Nam mà nức nở

- Cảm ơn cậu nhiều lắm nếu không có số tiền đó, tớ không biết nộp viện phí kiểu gì

Nó cũng ôm chầm lấy bạn, một tình bạn đẹp để đã được này nỡ và tìm nó dần như đang tan chảy

Và cô bé Hân cũng không biết, cô lại là người bạn thứ 2 trong cuộc đời của nó

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ngày đầu đến lớp

- Mẹ ngồi dậy ăn chút cháo

Nó đỡ nhẹ mẹ ngồi dậy, khuôn mặt càng tỏ ra lo lắng khi bà càng ngày càng ho dữ dội

- Hay mẹ uống chút nước đi, cháo để đây cũng được

Bà My kéo tay nó xoa xoa với giọng đều đều

- Con về nhà trước đi, mẹ cần nói chuyện với chú một lát

“Đi học sao, có bạn bè sao?”- Nó tự cười trong bụng, chẳng phải cái ước mơ đó đã bị vùi dập 10 năm trước rồi sao. Khuôn mặt chợt đanh lại, khuôn mặt ngày xưa đâu còn, lời hứa năm nào cũng chẳng còn nữa. Tình thương và bạn bè bây giờ cũng chỉ là lớp vỏ bọc ngoài mà thôi

Đi chậm chậm vào cổng trường, ánh mắt hiện rõ tia kinh ngạc. Gần 10 năm chưa được đến trường, chưa được biết cái gì là trường học. đúng tất cả đều là mới hết so với nó

Một số người tỏ ra hiếu kì khi nhìn vào nó, nhưng họ cũng chẳng để ý nhiều đến khuôn mặt kì dị này. Mục đích chính của họ đến đây là để học, chỉ có học mới giúp những người ở đây vươn đến một tương lai mới

Những học sinh ở đây đều thuộc hộ tầm thường, không có gì nổi trội, nhưng đa phần là rất thích học và điều đặc biệt họ rất mến bạn.

“gái Tứ Xuyên như chim yến trong tổ” cái tên nghe đậm chất tiếng Trung. Đó là dòng chữ đầu tiên và cũng là nổi bật nhất dán trước cổng trường. Tự cười, liệu có được như thế không, phải xem có giống không đã

Cầm tấm bản đồ trên tay, nó đang cố dò xem mình đang đứng chỗ nào trong cái sân trường rộng lớn này

- Cậu đang tìm lớp à

Nó bỗng ngược lên. Trước mắt bây giờ là cậu con trai chuẩn thư sinh, đóng thùng gọn gẽ, đeo cặp kính dày như hai cái đít chai nhưng khuôn mặt thì thật là đẹp trai nha, suýt nữa thì nó cũng bật cười, nhưng cố nén lại, không họ lại bảo là vô duyên

- Đúng rồi, tớ đang tìm lớp KT5

- Ô, cậu chính là người mới chuyển đến trong ngày hôm nay, thế cùng lớp với tớ rồi. Rất hân hạnh giới thiệu tớ là lớp trưởng kiêm người dẫn cậu vào lớp trong ngày hôm nay

Thật sự cậu ta nói nhiều đã lắm

Vừa đặt chân bước vào lớp Là một loại thứ giấy bắn ra tung tóe vào người nó, giật mình theo phản xạ, nó đưa tay ra che lấy mặt, một tràng vỗ tay ầm ầm

- Chào bạn đã là thành viên của lớp KT5

Đôi lúc không khí như thế này sẽ làm cho tâm trạng nó tốt hơn một chút

Thật ấm áp. Liệu đây có phải là tình bạn không. Đối với nó chỉ có một người bạn duy nhất mà thôi

- Mọi chuyện thế nào rồi con, ổn cả chứ

Nhấp ly cà phê trên môi, ông Tuấn từ từ ngước về phía nó, tay kia vội lật tài liệu gì đó trên bàn

- Trường đó trước kia thuộc bộ tư lệnh, trình độ khá giỏi có thể ngang với một số trường của thế giới, nhưng do trình độ đầu tư kém và lại xây cũng khá lâu rồi nên không được trội như các trường khác

Nó vẫn gật đầu nhẹ, tay vẫn mân mê cây cọ mà cố hoàn thành nốt bức tranh đang dang dở.

Lúc này ông mới để ý sự hiện diện của khuôn mặt đó, cả bức tranh là một khung cảnh tuyệt đẹp với khung cửa sổ vô cùng đẹp đẽ. Ngay cạnh ấy là một cậu bé đang đưa tay đón những ánh nắng của bình minh. Nhưng tuyệt nhiên không có khuôn mặt

- Con đã vẽ nó rất nhiều lần rồi đúng không

Chỗ phần giấy bên góc cạnh khuôn mặt đã bị rách một vết dài nhưng đã được dính lại một cách tỉ mỉ, và vết tẩy xóa nhiều cũng làm bào mòn phần nào

- Con đã rất cố... giọng nhỏ đều, dường như lúc này là một tâm trạng rất là rối “ con không thể nhớ được khuôn mặt đó thế nào “

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Gặp anh là điều em không thể

Ngước lên nhìn đồng hồ đã gần 2h chiều. nó vội cầm túi xách và lao vội ra khỏi cửa, không quên quay lại nói với tài xế

- Cháu sẽ dùng xe tầm 2 tiếng, chú đừng nói gì với chú Tuấn nha.

Thoát bóng dáng cũng đã vụt mất khỏi tầm mắt của người bảo vệ “ đưa bé này vẫn chưa tự lo cho mình được ” ông thờ dài trong suy nghĩ

- Hân à, bác gái đỡ chút nào chưa

Nó cảm nhận rõ được tiếng thờ dài và khuôn mặt mệt mỏi do thiếu ngủ của bạn

- Bác sĩ nói nếu mai không có đủ tiền thì sẽ không thể nào phẫu thuật được hức.... hức.... rồi Hân lại khóc nức lên

Nó ôm lấy bạn, cái ôm thật nhẹ chưa đựng cả sự lo lắng trong đó “ tớ sẽ cố gắng giải quyết công việc chiều nay nhanh nhất có thể, và mẹ cậu sẽ được điều trị thôi ”

Rồi Vân Nam đưa ổ bánh mì cho bạn, khuyên Hân cố gắng ăn lấy sức để còn trông mẹ chứ trông Hân tiêu tụy lắm rồi

- Bây giờ tớ đi đến chỗ hẹn, và cậu nhớ phải ăn hết ổ bánh mì này đây

Ngọc Hân không khỏi bứt rứt nhìn bạn, làm sao trong chiều nay có thể xoay sở được số tiền lớn đến như vậy, có làm cả năm chưa chắc cô đã đủ

Giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ viển vông tay đẩy nhẹ cửa xuống xe. Sân bay lúc nào cũng thật náo nhiệt

Kéo những chiếc băng rôn gọn gàng, xoay sở chúng sao cho thật đẹp mắt, tuy nhìn nhẹ nhàng đấy nhưng mà mệt đến không ngờ. Nó bất giác nghĩ đến những công việc trước kia Hân vẫn làm, chắc phải khổ cực nhiều lắm. Nó không biết hôm nay là ngày gì mà rất nhiều học sinh và sinh viên tụ tập ở trước cổng ra nhiều đến thế, tầm cỡ phải mấy trăm người là ít ấy chứ, và nhiệm vụ của nó là đi phát những tấm băng rôn này đến tận tay những người phấn khích kia mà không biết họ đang reo hò cái gì. Bỗng chốc tò mò, nó nhìn tấm vải mình đang cầm trên tay “ bọn em yêu anh nhiều lắm “ miệng nó hơi cười lại nghĩ đến chính mình, còn mình thì làm gì còn quyền được yêu thương nữa chứ

- Ngọc Hân cô đâu rồi?

Thoáng giật mình nó quay lại. Bây giờ Vân Nam đang là Hân, nó lên cẩn thận một chút không sẽ ảnh hưởng đến Hân rất nhiều. một tốp người đi đến ăn mặc đúng chuẩn thời thượng trên mặt là phấn son và mùi nước hoa đắt tiền. trông họ thật nổi bật mà

- Cô đứng đây, giữ chặt tấm băng rôn này, khi có người ra thì chỉ cần giơ ra chứ không cần hò hét gì cả

Và nó cũng chỉ biết gật đầu mà thôi. Lại chợt nghĩ đến cô, mặc dù nó có thể cho Hân số tiền đó để trả viện phí cho mẹ nhưng liệu cô ấy có lấy, nếu là nó thì cũng không lấy. Nó giúp cô cũng chỉ cảm thông cho sự hiểu thảo đối với một người mẹ, cũng muốn biết thêm công việc cho cuộc sống nghèo khổ, kiếm đồng tiền không dễ chút nào

- Chúng mày ơi, anh ấy sắp ra rồi. tiếng reo hò mỗi lúc càng mãnh liệt

Một nhân vật tầm cỡ chẳng, hay một thần tượng giới trẻ nào đó. Họ xuống bằng phi cơ riêng, sang trọng đắt tiền và làm màu quá mức. đúng là hai thế giới khác biệt. Một thì chất chiu từng đồng một, muốn cho cuộc sống tốt đẹp hơn, một thì hào phóng quá trớn, phô ra những thứ gọi là xa xỉ, khoảng cách quá lớn, liệu hai phần này nó gặp được nhau

Tay nắm chặt tấm băng rôn, chỉ cần sơ hở ra là có thể rơi xuống đất, họ chen lấn xô đẩy lao về phía trước để nhìn rõ mặt thần tượng của mình hơn. Mà cũng phải chỗ nó đứng ngay chỗ trung tâm, không muốn nhìn cũng phải nhìn thôi, cứ mỗi lần như vậy nó lại một phen ngã nghiêng, tấm băng rôn cũng không được vững như trước

- Ra rồi, ra rồi kìa

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp anh là điều anh không thể 2

Chỉ nhìn thấy lúc này là một hàng người mặc áo đen đang vây chặt lấy người đằng sau. Trên tay họ là bộ đàm luôn túc trực mọi lúc mọi nơi

Đám người đó đang cố mở đường cho người đằng sau đi ra

- Phong Đạt, Phong Đạt

Như một cú bùng nổ vậy, họ gào hét như chưa từng được nhìn thấy, càng ngày càng có cảm giác họ có thể lao ra ôm chầm lấy người con trai đó ngay tức khắc

Nó dường như bất động trong giây lát, cảm giác hơi nhói ở trong lòng, nhưng thoáng chốc đã trở lại bình thường. Tên hay nhưng người đâu có hay, cố gắng nhìn rõ vào người con trai trước mặt.

Quả là một thiên thần

Chiều cao 1m83, mái tóc bạch kim ôm trọn lấy khuôn mặt không tì vết, cậu ta đã thành công trong việc ghi danh vào người nổi bật nhất hôm nay. Thật sự những đường góc cạnh của khuôn mặt không chệch vào đâu, đến nó còn phải cảm thán trong lòng, anh ta thật là đẹp. Điểm nhấn trên khuôn mặt đó là chiếc khuyên tai bạc lấp lánh và nụ cười góc chết, điều này đã làm cho rất nhiều người phải đứng tim rồi. Nhưng cái tên này lại vừa thân thuộc nhưng lại tạo cho nó cảm giác nên tránh xa con người này ra thì hơn

- Phong Đạt, Em Yêu Anh.

Hàng trăm con người đó gào lên, mà chẳng biết nghĩ đến chút nào. Nó bỗng thờ dãi

Chàng trai bỗng ra hiệu im lặng, nhưng điệu cười thì mãi không thôi, bước nhanh chân đi về phía cửa. Vân Nam đứng sững nhìn người trước mặt. Thật sự có phải là người đó không. Dòng suy nghĩ này vừa len lỏi trong đầu nó thì đã bị kéo đi nơi khác vì bị dòng người xô đẩy, anh chàng đó cũng vô tình bị cuốn theo. Một cô bé từ đâu chạy tới, vẻ mặt hớn hờ trông thấy, lợi dụng chỗ hờ lớn nhất mà lao đến trước mặt anh chàng

Đây chẳng phải là người đã gọi Hân đi làm đó sao, đám người áo đen vội xúm lại lôi con nhỏ bất lịch sự đó ra khỏi vòng cấm nhưng cái ra hiệu phát tay làm họ dừng lại

- Cô bé em muốn gì nào

Thật sự mà nói giọng nói quyến rũ đến lạ thường, cả một phần sân bay lại được dịp nổi sóng, nhưng cũng dịp dừng lại đúng lúc. Cái họ quan tâm nhất lúc này là sự kiện nổi bật về cô gái to gan đến mức nào

- Đây ... đây.. là bánh do tự tay em làm... em muốn...

Chàng trai đó nhướn miệng cười, nhưng đáy mắt lại ánh lên tia lạnh lẽo, và điều đó được thu hết vào trong tầm mắt của nó. một sự giả tạo đến khó chịu. Đôi tay linh hoạt đưa ra chạm nhẹ vào mép hộp chiếc bánh. Lần này ánh mắt của nó đã ráo hoảnh

Tất cả mọi người dường như nín thở “ cô gái đó quả thật may mắn “, đây chắc chắn là suy nghĩ chung của tất cả mọi người ở đây. Hân cô gái đó đang mừng thầm trong bụng, khuôn mặt không hẹn mà đỏ bừng lên

- Bộp

Hộp bánh rơi xuống đất theo phản xạ đường như là do trượt tay mà rơi ra

Ánh mắt hiện rõ tia khinh bỉ, để giầy đặt lên hộp bánh dẫm nát nát. Kinh ngạc....

- Ôa, ... tiếng reo hò lại một to hơn, họ vỗ tay rầm rầm một lượt.

- Phong Đạt, bọn em yêu anh.

- Xuyt! Cậu đưa tay lên miệng hành động nhỏ và ánh mắt tinh nghịch.

- Các bạn có muốn gặp một người bạn của anh không

Nó đứng đó, lạc lõng giữa dòng người. Cảm giác chua xót lại dâng lên – cũng chỉ là trùng hợp cái tên thôi mà

Phong Đạt quay lại dường như đang tìm kiếm một bóng người nào đó, khuôn mặt sáng bừng lên, nụ cười theo đó cũng rực rỡ hơn

- Minh Vũ, tao ở đây

- Ô

Phải nói chàng trai này còn trên cả tuyệt vời, nhất là nụ cười phải nói là rực rỡ hết khuôn mặt. Bộ đồ thể thao càng tôn lên vóc dáng tuyệt đẹp của anh ta (làm cho các nàng nhà ta đổ đốn hết)

- Hoàng tử của em ...

anh ta cũng chỉ biết cười mà thôi, không ngờ đội quân fan của chàng lại hùng hổ đến mức vậy

- Anh có thể đi nhờ được không

- Ôi, anh ấy vừa cười với tao, chúng mày ơi... cô nàng đó hét lên sung sướng, khuôn mặt đỏ ửng lên thích thú

- Hẹn gặp các em ở trường nhé, cậu lại nháy mắt tinh nghịch (đúng là rất biết cách tán tỉnh)

Nó định vội bước quay trở về, cố len ra khỏi đám đông, không muốn thấy mấy cảnh kiêu này một chút nào, đối với nó không thật một chút nào. Bước chân dường như không có ý định dừng lại nếu không có giọng nói vô tình lướt qua

- BĂNG, đừng chạy, cái con bé kia ...

Cả 3 người không hẹn mà cùng quay lại, nhưng ánh mắt họ lại không chạm được vào nhau

Cô bé có mái tóc ngắn đến ngang vai, khuôn mặt dễ thương đắm sâu vào ai đó

- Ayyyyy.....

- Cô bé không sao chứ

Phong Đạt đỡ đứa bé đứng dậy. quả là một cô bé đáng yêu nha

Còn đứa nhóc kia lại ngậy người ra một lúc

- Ôi, anh trai, anh thật đẹp trai nha, em về sau lớn lên nhất định sẽ lấy anh. ... Aaaaaa

Nhóc chưa kịp nói hết câu đã nhận được cú đánh rõ đau vào đầu

- Cái con này, không biết xin lỗi người ta lại còn nói linh tinh gì thế hả

- Mẹ à.....

Nói xong bà quay ra tỏ ra hối lỗi với 2 chàng trai kia

- Thật sự xin lỗi cậu, con Băng nhà tôi nó nghịch quá.

Nụ cười cậu chợt tắt, ánh mắt đã có sự thay đổi, nhưng vẫn cố gắng nói xong câu chuyện

- Không sao đâu di... rồi cậu quay sang vuốt nhẹ mái tóc của đứa nhóc

- Nhóc có biết những người có tên Băng thường rất xinh đẹp không, nhóc lớn thêm tí nữa thì sẽ gặp được anh thôi

Hì.. cô nhóc nháy mắt với cậu “ anh nhớ đấy, em nhất định sẽ tìm anh “

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Có lẽ em lại để vụt mất anh một lần nữa

Ngồi trong xe Minh Vũ không ngừng luyên thuyên về tất cả những thứ cậu vừa nhìn thấy

- Fan của mày thật khủng khiếp, họ tưởng chừng sẽ ăn tươi nuốt sống cả tao và mày

Vừa nói cậu vừa chép miệng, ánh mắt thăm dò nhìn ra phía cửa xe, chốc chốc quay lại đằng sau ngắm nhìn dàn người thật khủng đang đứng đằng sau.

Bỗng ánh mắt hiện lên tia thú vị

- Thăng kia, mày không nỡ lòng nào để một em fan chạy theo xe của mình đấy chứ

Lúc này Phong Đạt hơi ngạc nhiên quay lại đằng sau

Bóng dáng một người nhỏ bé đang cố chạy theo chiếc xe, cậu không thể nào nhìn thấy rõ khuôn mặt, chỉ kịp nhìn thấy tấm băng rôn đỏ trên cánh tay cô gái

- Quả một fan trung thành..... cho xe chạy nhanh đi

Giọng ra lệnh mang vào đó hơi lạnh tỏa ra, bác tài chỉ biết cúi đầu làm theo, ánh mắt không khỏi thương cảm nhìn vào gương chiếu hậu “ cô gái đó đã bị ngã rồi “

- Dơ bẩn

Giọng nói lại phát ra từ Phong Đạt – những loại như cô ta, thật là “bẩn”

Minh Vũ chưa hiểu được hết con người của thằng bạn, cả hai quen nhau chỉ cách đây 5 năm. Đó cũng là cái duyên khi cả hai đều ngồi chung chuyến bay sang Mỹ, cùng học chung trường và cùng là đối tác làm ăn khi được cả hai gia đình giới thiệu với nhau

- Thôi nào anh bạn, Minh Vũ phá vỡ bầu không khí. Đã rất lâu rồi không được thưởng thức những cảnh đẹp này của Việt Nam, chuyến về lần này tao sẽ không đi nữa, ở đây kiểm lấy cô vợ cho bà mẹ khỏi cầu nhau

- Mày chẳng phải ở đây mười mấy năm, chẳng lẽ chưa ngắm được hết cảnh ở đây

Minh Vũ cười nhạt, quay sang nhìn bạn

- Đây thực sự không phải là điều tao cần làm lúc này, tao về là để tìm người

- Tao rất sẵn lòng giúp đỡ mày. Phong Đạt hóm hỉnh đáp lại, không có việc gì mà tao lại không làm được

- Tao lại rất trông chờ vào mày, vì

Người con gái đó đã đem lại ánh sáng cho cuộc sống của tao

+++

“Băng ngọc, anh Hạ sẽ sớm khỏe lại để đi chơi cùng em“

Em sẽ là đôi chân của anh, sẽ dắt anh đi tất cả những nơi mà anh thích

“Băng, anh sắp phải đi xa rồi, ở đó anh sẽ rất nhớ em“

Anh sẽ không nhớ em nhiều bằng em nhớ anh đâu

“Lúc đó..... đừng tìm anh“

Không, dù ở đâu em sẽ tìm anh về bên em

Người ta bảo, khuôn mặt con người dễ bị thời gian hay đổi, nhưng cảm xúc sau bằng ấy năm vẫn còn nguyên vẹn như lần đầu

Bây giờ có lẽ nếu thấy anh, nhưng chắc chắn em sẽ nhận ra

Chưa bao giờ hình bóng ấy trong em bị xóa đi cả

“anh, có lẽ là anh thật rồi”

Nhưng anh đã không thấy em, bóng anh không còn gầy gò như trước. 10 năm, anh đã cao lên rất nhiều rồi

Tuy vậy, đôi mắt anh vẫn không thay đổi

Ngay lúc này muốn chạy đến ôm anh mà sao khó quá. đúng rồi, bây giờ anh đâu phải của riêng mình em

Họ chạy đến cầm tay anh, em không cản

Họ khen anh này nọ, em rất vui vì anh trai em là người đẹp nhất

Họ đến ôm anh, em không tức, anh xứng đáng được họ yêu thương

Nhưng họ gọi tên em, anh lại không phản kháng.

Xin anh, hãy nhớ tên em, anh bảo chỉ có anh, ba mẹ và ông ngoại

mới được gọi như thế

xin anh, hãy nhớ đến em, đứa em gái duy nhất mà anh từng có ...

Em đã chạy theo anh, nhưng bóng anh càng xa dần, chiếc xe càng chạy nhanh hơn

Rõ ràng em thấy anh quay mặt lại, nhìn thấy qua cửa xe

Nhưng ánh mắt đó sao hời hợt

....

Em ngã rồi anh ơi.....

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Con không can đảm được nữa rồi

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, chai truyền dịch vẫn ở đó, đã voi đi nửa

Nắm đôi tay gầy của mẹ, lòng nó đau xót đến nhường nào

Xin mẹ hãy tỉnh lại, con không muốn làm đứa trẻ mồ côi một lần nữa.

10 năm trước mẹ đã cứu con khỏi vòng tay tử thần,

10 năm sau con mới dám gọi tiếng mẹ thứ 2 trong đời, phải chăng con quá ích kỉ, con quá tự nhận, chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra với gia đình của con, con không muốn cha mẹ ruột và ông phải chết oan ức

Nhưng bây giờ, điều quan trọng nhất là mẹ về với con, con sẽ không đòi hỏi gì về quá khứ nữa

Sẽ để mọi chuyện diễn ra như ban đầu

Nó gục đầu lên thành ghế, suy nghĩ thật nhiều về việc mình làm mà không biết rằng đôi tay người bệnh cử động từng nhịp một

Bà dường như muốn nói điều gì đó

TÍT TÍT TÍT.....

Chiếc máy trợ tim kêu lên không ngừng, mặt hoảng hốt và biến sắc, đôi tay lay mạnh vào người bệnh

Mẹ.....

Mẹ.....

Mẹ.....

Dòng mạch loạn xạ, thay đổi liên tục,

Nhịp tim đang giảm

Chỉ thấy lúc này là tiếng chân của bác sĩ dồn dập vội vàng chạy tới

+++

- Ung thư giai đoạn cuối

Tiếng nói như sét đánh ngang tai, nhịp tim nó dường như ngừng lại

- TẠI SAO ... TẠI SAO chú không nói cho con biết

Mẹ ơi, sao lại thế. tại sao điều nó lại xảy ra với mẹ

Hức hức, tiếng khóc nấc lên

Con không can đảm được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nhân viên nữ của tôi không ai được để tóc ngắn

- Này, làm gì mà ngồi thần thờ thế

Giọng nói cất lên làm nó bỗng chốc giật mình - Sinh tố nhá???

- Một cà phê đen ...

Ngọc Hân ngạc nhiên quay sang nhìn nó, mắt hơi nhúm mày nhưng cũng trở lại vui vẻ đi vào bên trong

Quán này thật sự không phù hợp với nó một chút nào, nhất là mấy con mèo cứ đi lại chệch trệ trên nền nhà, trông như ông hoàng làm nó cảm thấy chỉ muốn vút chúng sang một bên. Cũng chỉ vì nặng nề đòi Hân dẫn đến chỗ làm mới, nếu không hẳn rằng nó cũng chẳng dám bước chân vào

- Nếu cậu làm chỗ khác, có thể tớ sẽ thường xuyên đến hơn

Nó bày mặt nũng nịu trước mặt cô bạn - tớ không thể chịu nổi mấy con mèo kia,...

@@ Hân chỉ biết há hốc mồm nhìn

- Cà phê ở đây ngon hơn cậu nghĩ đấy. Hân cố cười thật tươi, cậu nghĩ tìm được việc dễ lắm à

- Nước cam của tôi chưa có... Tiếng gọi bàn bên làm cô bé lại tắt bật chạy theo...

Nhìn dáng vẻ của bạn mà nó không khỏi thờ dãi

Cà phê ở đây thật đặc biệt, vị đắng chạm lấy đầu lưỡi rồi lại hòa quyện trong miệng tạo cho họ cảm giác không nở mà nhả ra, vẫn phải cố nuốt vào trong. Một vị ngọt nào đó len lỏi nơi cuống họng. Văn Nam khẽ nheo mắt một chút rượu trong cà phê, có lẽ người làm ra tác phẩm này rất có tính sáng tạo đó

Bất chợt, mùi vị quen thuộc như quay trở lại trong tâm trí nó

- Mùi gì vậy ba, khó chịu quá. Cậu bé đó ngồi xe lăn, còn đưa em gái dùng bán tay nhỏ xiu đẩy chiếc xe về phía người đàn ông kia

- À, cà phê đen và chút rượu sẽ giúp má con thêm hồng

Bây giờ nhớ lại, có lẽ đây là câu nói dối mà dễ tin nhất mà ba đã từng nói với hai anh em nó. Để rồi cậu bé cố lén lấy hai thứ đó cố dốc vào miệng với niềm hi vọng má mình sẽ luôn hồng như đứa em. Kết quả bị ba mắng cho một trận vì dám lấy trộm rượu quý của ba mà không xin phép

Đến lúc này nó vẫn tin vào điều đó. Cố xoa nhẹ đôi má lên để cảm nhận cái nóng trong bàn tay lòng tự nghĩ một chút rượu có đáng là gì mà không biết giọt nước mắt đã lăn xuống từ lúc nào

“Có vẻ như lần trước con đã nhìn lầm ba à”

Cố để câu nói thoát ra khỏi cổ họng mà sao cứ nghẹn ứ, không nói thành lời, để rồi thành suy nghĩ, chỉ một mình nó gặm nhấm, không biết chia sẻ cùng với ai

- Nhanh lên nào, cái kia chỗ đó..

Tiếng người đàn ông nào đó đang quát tháo nhân viên của mình, làm nó thoát khỏi mớ suy nghĩ đó. Nhìn đám nhân viên chậm chạp ông ta không ngừng tức giận, la hét mà không nể mặt trong quán còn có rất nhiều người

- Cậu chủ sắp đến rồi, nếu các cô các cậu không làm xong chỗ này, thì tiền lương tháng này tôi không đảm bảo sẽ trả đủ đâu

Sau câu nói này là hầu như toàn bộ nhân viên trong quán đều thay đổi sắc mặt, trong đó có cô bạn của Vân Nam. Làm ở đây đồng lương ít ỏi, lại suốt ngày bị la mắng với lại bị trừ lương vô cớ, thử hỏi không ai là không xót đây

Ngọc Hân vội vàng chạy đến chỗ nó, giả vờ như đang dọn dẹp cho khách mà nói nhỏ

- Nghe nói tí nữa, ông chủ mới của quán này sẽ đến tiếp nhận cửa hàng với giá cao gấp trời, thế nên ông ta mới quát nạt nhân viên như thế

- Ông ta suốt ngày mắng mỏ câu thế này đây à

- Một xú... Hân lại nghe răng ra cười... ngồi đây nhá, tớ qua đó phụ nốt, tí nữa cậu sẽ được nhìn chủ mới của tớ... nghe nói là một người vô cùng đẹp trai nha...

- Từ từ. Nó kéo vội tay Hân lại, cậu lưu số điện thoại này vào, có gì thì cứ liên lạc với tớ, bây giờ tớ phải về rồi

Ngọc Hân cũng chẳng dám giữ Vân Nam ở lại lâu, cứ nhìn tình hình hiện tại thì biết chẳng ai muốn để bạn thấy mình bị la mắng suốt cả

- Về nhá, mà số này tớ gọi lúc nào cũng được chứ gì

- Gật gật....

Ngay lúc này đây, một chiếc xe sang trọng, bóng loáng dừng ngay trước cửa hàng. Không khí ở đó như bỗng chốc ngưng lại trước sự hiện diện của một ai đó. Một tốp vệ sĩ bước ra, mở cửa xe. Đôi chân dài chạm đất, bóng dáng xuất hiện thu hút hết tầm mắt về phía mọi người. cánh tay thon dài đang cố chỉnh lại vạt áo, tỏa sáng thật

- Cậu chủ đến rồi, mau mau... lần này tiếng nói đã được hạ xuống Tất cả ai có mặt bên trong đều muốn ngắm một khuôn mặt mới mà có thể làm cho ông chủ khét tiếng này có thể cúi đầu. Và nó cũng không ngoại lệ

Cánh cửa được mở ra, là lúc tiếng vỗ tay bắt đầu nổi lên. Ông chủ cũ hấp tấp chạy lại, xoa xoa hai bàn tay, miệng không ngừng tỏ ra hối lỗi

- Xin lỗi đã không đón tiếp cậu chu đáo được, có gì cậu bỏ qua cho

Đến cái liếc mắt nhìn cậu ta cũng chẳng thèm để ý đến lời của ông ta

- Minh Vũ tôi trước kia không nói lại lần hai, lần này các ông giao cửa hàng chậm, tôi cứ theo hợp đồng, chậm một ngày, bớt đi 10% giá trị cửa hàng

Ông ta toát mồ hôi, miệng lắp bắp không nói lên lời

- Cậu có gì bỏ qua..., cũng chỉ vì miếng cơm của toàn bộ nhân viên ở đây tôi mới bàn giao muộn..., cậu trừ kiểu đấy, tôi lấy đâu ra tiền trả cho họ đây

Minh Vũ không để ý đến câu nói tiếp của ông ta mà đến ngay chỗ đám người nhân viên, liếc qua từng người một. Ánh mắt sắc lạnh dừng đúng chỗ Ngọc Hân đang đứng

- Cô bị đuổi việc

Tất cả ai ấy đều há hốc miệng, Hân là nhân viên có lý nhất ở đây, luôn được mọi người quý mến, không hiểu hà có gì lại bị đuổi việc vô cớ

- Xin lỗi anh, tôi... tôi tại sao lại.. giọng cô đã bị lạc đi vài phần, dường như có thể cảm nhận được những giọt nước mắt sắp chừng trực chảy ra.

Lúc này quay sang chỗ Vân Nam. Gương mặt thoáng chốc như phủ một làn sương mờ, cảm xúc dường như mãnh liệt muốn bùng phát. Những sự việc diễn ra trước mắt đều không chữ nào lọt vào đầu. Trong nó lúc này hình ảnh của Minh Vũ chiếm trong suy nghĩ

“Cha. Con tìm thấy anh rồi. Chắc chắn sẽ không để mất anh lần nữa đâu”

Tay bốc chốc ôm lấy lồng ngực để ngăn đi tiếng tim đập mạnh. Một nụ cười thoáng hiện lên trên khuôn mặt

Đến lúc nghe thấy tiếng khóc nức lên của Hân, nó mới thoát khỏi suy nghĩ, mảy nhíu lại

- Nhân viên nữ của tôi, không ai được để tóc ngắn

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khiêu khích

- Cà phê ở đây dở quá

Mọi người còn chưa hết ngạc nhiên vì lý do kì quặc mà ông chủ mới đưa ra, họ lại một lần nữa dồn hết ánh mắt về phía Vân Nam

- Đã xấu lại còn không biết ý tứ

Tiếng nói xì xầm từ đám nhân viên và một vài vị khách vẫn còn trong quán. Ông chủ cũ được một phen tái mặt, đây chẳng phải như “vạch lá tìm sâu” sao, hướng ánh mắt hình viên đạn và không quên quay lại miệng lắp bắp với Minh Vũ

- Cậu... chuyện này... là ngoài ý muốn

Minh Vũ nhếch mép quay lại nhìn người con gái cả gan dám chê đồ uống chỗ cậu dở

- Có thật vậy không cô gái

Ngọc Hân dường như tiếng khóc đã chấm dứt hẳn khi thấy sự việc diễn ra quá nhanh, trong lòng thầm không khỏi gào thét “Bạn của tôi ơi, sao cậu lại dây vào người này chứ”. Nhưng lúc này ánh mắt của cô bạn chỉ hướng về một phía, đuôi mắt cong lên thể hiện sự vui mừng

Hân vội chạy lại, kéo nhẹ tay của nó – Sao cậu còn chưa về, cậu rất muốn tớ làm ở chỗ khác đúng không

- Ông chủ à, xin lỗi, tại vì bạn tôi khẩu vị hơi khác nên cảm nhận có chút khác, ông bỏ qua cho

- Cà phê chỗ này đúng là dở thật

Ánh mắt dường như vẫn muốn khiêu khích người đối diện, không tin anh có thể thử

Ông chủ cũ thật sự rất tức giận nhưng không làm gì được, giọng cố gắng hạ thấp nhấn nhay

- Xin lỗi, tôi sẽ bảo người làm...

- Không cần, Minh Vũ cắt ngang câu nói, quay mặt về phía nó, giọng lạnh đi vào phần

- Một khi đã làm ra thì không có chuyện làm lại, đó là quy tắc của tôi

Mới nói chuyện lần đầu có cần phải gắt thế này không nhỉ. Đây là suy nghĩ trong đầu nó lúc này. Anh ơi, em chỉ muốn nói chuyện với anh thôi mà, đừng trách đứa em gái tội này.

- Hay chúng ta chơi một trò chơi nhỏ đi, tôi sẽ không chỉ trích về cốc cà phê này nữa

Không khí trong này thật sự rét run. Hào khí tỏa ra từ người anh dường như muốn nhấn chìm mọi thứ ngay lúc này. Ai nấy trong phòng đều thật ngạc nhiên cao độ, cô gái nhỏ bé lại liên tục khiêu khích với anh ta, nhóm người nhân viên thì liên tục nháy mắt với Ngọc Hân kêu nó đừng cố làm loạn nữa

- Này, cô cố kéo áo của nó lại, giọng nhỏ xiu không muốn ai nghe thấy, - cậu đang giết tớ phải không, anh ta sẽ không tha cho cậu đâu, còn tớ sẽ phải bỏ

mất công việc ngon lành mà về tay không đấy

“Kiểu gì cậu trả bị đuổi, anh ta không thích tóc ngắn còn gì “

Cô há hốc mồm nhìn nó – Vân nam cậu được lắm

- Cô không đủ tư cách nói chuyện với tôi

- Chỉ cần anh đoán đúng trong ly này gồm những thứ gì, tôi sẽ xin lỗi và bồi thường gấp 100 lần giá trị ly cà phê này. Nếu sai...tôi muốn... số điện thoại của anh. Giọng nói nó bắt đầu ngập ngừng

Thật sự không còn gì để nói

Anh vẫn chẳng nói gì, nó dường như nói độc thoại một mình

Gian phòng lặng im như tờ, họ chỉ biết lên nhìn anh ta mà không dám thở mạnh, rồi lại quay đầu về phía Vân Nam lòng thầm tức giận, cô ta sắp phá hủy thanh danh của cái cửa hàng này rồi

Ông chủ cũ thầm kêu than trong lòng, sao hôm nay lại xui đến thế, ông thề sau vụ việc này ông sẽ tổng cổ Hân và bạn của cô ta, không bao giờ cho bước chân vào đây nữa

Ngọc Hân còn đau xót hơn, thôi bye bye mọi người, có lẽ đây là lần cuối tôi có thể làm ở đây

- Chẳng lẽ một ông chủ cửa hàng lớn mà lại không dám thử với khách hàng sao

Minh Vũ nhếch mép cười lạnh

- Vết thương cánh tay cô khỏi rồi? hôm qua mãi đuổi theo xe mà không màng thể diện còn gì

Ý này là sao đây, hôm qua nào, xì xào....

Minh Vũ đang cố trêu tức nó, muốn nó bẽ mặt trước mọi người

- Chẳng qua tôi không muốn thử cùng với loại người như cô

Ngay lúc đầu khi nhìn thấy nó, anh đã nhận ngay ra là cô gái hôm qua chạy theo xe của bọn họ. Lý do đơn giản thôi, vết sẹo dài chiếm gần nửa khuôn mặt, ai nhìn lần đầu cũng khó thể quên. Không ngờ lại gặp cô ngay tại đây.

- Phong Đạt nói đúng, người như cô... câu nói chậm rãi...thật “bản “

Lúc này chỉ mình nó cảm nhận được sự vỡ vụn, lồng ngực không ngừng đau thắt lại, mọi sự hô hấp lúc này khó khăn thật sự. Sự biến sắc thoáng nhẹ trên khuôn mặt nhưng lại mất đi một cách nhanh chóng. Điều này chỉ có Hân nhìn thấy.

Đơn giản thôi, Ngọc Hân học về tâm lý học, mọi biểu cảm của nó từ trước đến giờ đều không qua được mắt cô. Nhất là ánh mắt của nó nhìn Minh Vũ, tràn ngập sự yêu thương và kính mến. Điều này cô biết hành động đó chẳng nguy hại gì nên mới để cho nó tự mình làm chủ, nếu không cô đã lôi nó về lập tức rồi

Cô bấu nhẹ vào cánh tay của Vân Nam

Nó cảm nhận được, tay bỗng chốc nắm chặt lấy tay Ngọc Hân,

Nếu như anh biết ngày hôm qua người mà em muốn chạy theo xe là anh chứ không phải anh ta, thì anh nghĩ sao

Cảm nhận được sự thay đổi nét mặt của nó, Ngọc Hân mới thờ phào, khuôn mặt nó đã trở lại bình thường rồi

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Khiêu khích 2

- Tôi vẫn muốn cùng anh thử tài

Minh Vũ không nói gì, chẳng muốn đôi co nhiều với nó, sự khinh bỉ đẩy lên tận cùng

- Được thôi, nếu cô thích, tôi sẽ chiêu cô... Mang hai ly ra đây.

Hai ly cà phê được đưa ra, đặt ngay ngắn trên bàn.

Mọi người đổ xô nhau đến nhìn cảnh tượng trước mắt. cũng chỉ là ly cà phê rất bình thường thôi mà, ai uống mà chả cảm nhận được cà phê và sữa, họa lắm thêm ít đường, lại còn đi so tài với ông chủ nổi tiếng, cô bé thua chắc rồi

- Cậu.. Minh Vũ chỉ tay về phía người mang cà phê ra.. cậu tự tay pha chế hai ly này

- Dạ đúng..

- Tốt, cậu làm trọng tài lần thứ này

Cả hai người đưa ly cà phê lên chép miệng, vị lần này có vẻ hợp hơn so với ly vừa nãy của nó, cũng đúng thôi làm cho chủ thì phải khác chứ

- Bây giờ hai người đọc lần lượt những vị có trong cà phê cho tôi nghe, ai trả lời đúng và đủ thì được coi là thắng. Chàng trai trẻ lên tiếng

Minh Vũ ưỡn oải ngồi khoanh chân

- Cô nói trước quyền thắng sẽ cao hơn, nếu đúng, tôi nhận thua cuộc

- Nhường anh. Cậu nói nhẹ nhàng đến mức họ dường như không nghe thấy gì

- Có phải cô tự cao quá không. Một nhân viên bức xúc suốt này giờ cất giọng

Anh liếc đôi mắt lạnh lùng về phía kia, cô ta im bất giác lùi lại, không nói thêm câu nào nữa

- Arabica, sữa ong chúa, đường phèn, bột quế, và hương hoa hải trà

Không nhí như nén lại một chỗ

Đây có lẽ là sự ngạc nhiên nhiều nhất từ đầu đến giờ, chỉ cần nhấp ngụm nhỏ mà đã biết tận tột những vị trong đó. Ngay cả phân biệt trong đó có bột quế thì Minh Vũ quả là ở trên một tầm khác

Ông chủ cũ và Ngọc Hân cũng ngạc nhiên không kém, thật không thể tin vào tai của mình, 2 người học chạy lại nhấp một ít cà phê vào miệng, hương vị quả không tồi

Và thật sự nó chỉ cảm nhận được vị cà phê, ít sữa béo ngậy và... chẳng còn cái gì nữa

Đến mức hai người còn dơ cả ngón tay cái ra tỏ vẻ khâm phục

Một nụ cười tươi mē hoặc xuất hiện trên khuôn mặt sau hành động của 2 người kia làm bừng sáng cả một vùng

- Ôi mẹ ơi, anh ấy đẹp trai quá đi

Mấy cô nàng trong quán hét lên vì thích thú

- Đến lượt cô. Anh nhếch mắt tỏ vẻ khiêu khích – đừng quên lời hứa lúc nãy

- Anh cũng nhớ là như thế

Hân quay ra lo lắng nhìn bạn, liệu có thắng nổi không đây, đền 100 lần ly đó, chắc tầm...cô xòe tay ra lăm lăm...hơn 10 triệu...oh my god hơn một tháng lương của tôi. Lần này tớ bị cậu xúi giục rồi

Nói rồi cô quay sang Vân Nam, khuôn mặt hết sức bình thản – 10 triệu, tớ làm gì có tiền đền cho cậu đây... hơ hơ ai nói với cậu là tớ sẽ thua, nó nhảy mắt tinh nghịch

- Bột hoa quế, cái tử và rượu...

Sau khi giọng nói chấm dứt là lần này ngạc nhiên càng tăng lên gấp bội

- haha. Cả phòng bật cười, cô có làm không vậy cô gái... đến cái cơ bản cô còn không cho vào (ý ông ấy là tên một loại cà phê mà nó còn không nhận ra), cô thật là...

Cả hàm răng của Hân có vẻ sắp rơi ra ngoài đến nơi rồi. Thôi, tiền ơi, tao đi đây, mày ở lại nhé

Cô lần này thua chắc rồi

- Các vị còn chưa nghe lời nhận xét từ chàng trai trẻ kia cơ mà

Cậu ta lúc này như mới hoàn hồn lại, nhìn chăm chăm vào Vân Nam, khóe môi tỏ ra ngạc nhiên cao độ

- Thật ra, cái đó không phải ra cà phê, chỉ là bột hoa quế, cái tử và rượu ... y hệt như lời cô gái này nói

- Này, nói cho tớ biết đi, làm sao mà cậu có thể đoán được thế

Trên xe buýt mà Hân không ngừng miệng hỏi, tay ra sức nó về phía mình khiến nó nhiều lần chao đảo suýt ngã

- Tớ sẽ không bao giờ đi xe buýt nữa, thật bất tiện. Nó cố ý đánh sang câu nói khác cho cô bạn đỡ phiền phức

- Này, này, cậu vẫn chưa trả lời câu của tớ ... không tớ ngày nào cũng bắt cậu đi xe buýt cùng đấy

Nó cũng bó tay với cô bạn

- Thật ra trước đây tớ có được học cách nhận biết các vị đặc trưng của đồ uống, chỉ là tình cờ mà thôi

- Thật không đấy, cô hỏi ngớ ực..@@ nhờ đâu thua, cậu lấy đâu ra số tiền đền họ, cả tháng lương của tớ còn thiếu

- Cùng lắm tớ cấm người chỗ họ quét dọn là được chứ gì

Hân cười như mếu, cậu đang trêu tớ đấy à

Nhưng lúc đấy trông sắc mặt của mọi người ở đấy còn khủng hơn, nhất là Minh Vũ, anh ta càng ngạc nhiên hơn hẳn. Đôi mắt nhú chặt như thể không tin lời cậu kia nói

- Tôi không muốn cho cậu nghỉ việc đâu

Câu nói này cất lên sau khi cậu kia công bố kết quả

- Thật sự ... là ... như thế ... thưa ông chủ. ...cậu ta lắp bắp mãi mới thành tiếng

Nhận cái chiến thắng này nó cũng chẳng bận tâm gì, cái nó quan tâm là có được số điện thoại của anh và đã được nói với anh là nó vui lắm rồi

Mặc dù sau thành công đấy là điều nó không một chút nào, đau nhiều hơn vui

- Cô trông vậy cũng giỏi đấy, nhưng đòi phải có khuôn mặt đẹp và ...đừng có BẮN

Minh Vũ cố gắng nói nhỏ vào tai nó kéo dài câu nói phía sau

Ánh sáng trước mắt như bị màn sương nào đấy bao phủ, mỏng nhưng vẫn không thấy được nét mặt lúc đó của anh

- Và tôi chẳng muốn gặp lại cô một chút nào

Hơi đau.

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Dấu ấn bên mắt trái 1

Căn phòng im lặng một cách lạ thường, ngoài trời cơn mưa vẫn rả rích kéo dài không có dấu hiệu dứt.

Thình thoảng vẫn nghe thấy tiếng gió thổi va đập vào cửa sổ

Bóng người con gái đó hiện rõ lên trên khung hình, tạo điểm nhấn cho bức tranh hoàn mỹ, cảnh đẹp mờ ảo đến từng góc. Gió lạnh làm nó khẽ đưa tay ôm lấy mình, tà váy trắng bay nhẹ và ánh mắt vẫn hướng ra một cách vô định

Ngay lúc này từng dòng kí ức hiện ra một cách chậm rãi

- Ôi BĂNG, cháu gái nhỏ của ta, con thật là xinh xắn đấy
- Ngoại ơi, mình đi đâu thế này, con mua về nhà ăn bánh sinh nhật cơ
- Ngoan nào, chúng ta sẽ đi rất nhanh thôi, hứa với ngoại nếu đau thì nhất định phải khóc lên đấy

Cô bé ngược đôi mắt trong veo lên nhìn ông gật nhẹ một cái, cái miệng chúm chím không ngớt lời

- Con sẽ mua thật nhiều bánh kẹo về cho anh Hạ và cho cả anh Đạt nữa

Câu nói thơ ngây làm cho không khí trong xe trầm hẳn xuống, vô tình làm ướt át đôi mắt nhỏ và sự đau lòng đến tận tâm can của người đàn ông

“Nếu con còn sống thì hay biết bao”. ông tự độc thoại một mình

Chính ngày này của 10 năm về trước nó được mang trong mình dấu ấn của công chúa của Đoàn tộc

Chòm sao Vân Nam được “khắc” lên trên đuôi mắt trái

Cũng chính ngày này dòng họ Đoàn chính thức sụp đổ

Tất cả đều ngập tràn trong một BIÊN LỬA

HẠ....

Lúc đấy em đau lắm...

Tất cả mọi người trong đó nhìn em, gọi tên em mà nước mắt cứ chùng chực rơi

- BĂNG!!!.... chạy đi con... nguy hiểm lắm...

- BĂNG.... dừng lại đây... đi đi...

Ba mẹ yêu con nhiều lắm

Con cũng yêu ba mẹ nhiều

(dưới đây là hồi ức của ông Tuấn)

- Thoại My, cổ phiếu của chúng ta giảm nhiều quá, không chừng qua ngày mai sẽ lỗ 40% mất

- Anh biết phải làm gì mà, em dạo này rất mệt mỏi

Ngọc Tuấn im lặng không nói tiếp, anh biết có nói lúc này, sự việc cũng chẳng đi đến đâu được. Dù biết họ có âm mưu từ trước nhưng phục hồi công ty từ lúc này muốn đứng vững trên thương trường là một điều rất khó

Anh ngả đầu về phía sau cảm nhận sự êm ái mà chiếc ghế mang lại, hướng mắt về phía tài xế hiệu bật nhạc lên cho có không khí

Tin tức đưa lên làm anh giật mình ngăn người lái xe không được chuyển kênh

- Tin tức mới nhất mà chúng tôi nhận được lúc này, cả gian nhà chính của chủ tịch tập đoàn Lam Yên đã bị thiêu cháy toàn bộ, rất không may tất cả mọi người thân trong gia đình trong bữa tiệc ngày hôm nay đều bị chết cháy, cảnh sát và cứu hỏa đang ra sức cố cứu đưa những người còn sống sót ra khỏi, mong số người thương vong không tăng lên nữa

Cả hai người trong xe đều bật dậy, khuôn mặt ngạc nhiên đến cao độ

- Không thể nào...cho xe đến đó nhanh lên

Người tài xế không hiểu liền bẻ ngoặt tay lái đánh xe về phía ngược lại

Tâm trạng lúc này của cả xe đều rất căng thẳng

BÍP... BÍP...

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi, dường như vật chấn trước mặt vẫn không hề di chuyển

- Ông chủ ơi, hình như có ai đó đang nằm ở phía trước... tay anh run run nắm chặt vô lăng

Thoại My cùng anh tháo vội dây an toàn chạy vội ra khỏi xe

Một đứa bé

Thoại My cả kinh chạy lại, hai tay nâng vội đứa bé đang nằm dưới đất lên, khuôn mặt nham nhở vết đen

- Con ơi, tỉnh lại đi

Cô bắt đầu hoảng sợ, tay cô lay vào đứa bé trước mặt, nước mắt đã bắt đầu trào ra

- Em bình tĩnh,.. nhưng giọng anh cũng hốt hoảng không kém... cho con bé lên xe đến bệnh viện nhanh

- Bình thờ oxi đâu, cho vào nhanh.. tiếng bác sĩ thúc giục mấy phụ tá

- Xoa bóp lồng ngực đi, bệnh nhân không nhận được oxi vào phổi

- Nhịp tim giảm rồi, nhanh lên..

Không khí trong phòng cấp cứu hỗn loạn

Bên ngoài, tâm trạng của cả hai lo lắng không kém. Hai vai Thoại My không ngừng run rẩy, tay nắm chặt lấy áo

- Con bé sẽ không sao phải không anh

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Dấu ấn bên mắt trái 2

Cửa phòng không đóng, ông Tuấn đi qua khẽ đưa mắt nhìn vào

Đứa bé đó vẫn vậy, vẫn ít nói, vẫn có nhiều tâm trạng và chưa bao giờ thoát ra được cái bóng của quá khứ

Ông vẫn còn nhớ cái đêm định mệnh 10 năm trước đó. Đứa bé được đẩy ra từ phòng cấp cứu làm cho bao người thờ phào

Rồi đến khi nhìn tận mặt mới biết trước mắt họ không chỉ là đứa bé đơn thuần, mà lúc đấy mới cả kinh nhận ra đó là đứa cháu ngoại duy nhất của Đoàn thị

Thật may mắn ông trời không lỡ cướp đi đứa con bé bỏng đáng thương thế này

- Con nhìn ta này...

Thoại My khẽ vươn tay vuốt nhẹ lên mái tóc của nó đã rối tung lên, khuôn mặt đã được lau sạch bẩn, để lộ hai bầu má phúng phính, nhưng đôi mắt vẫn còn sợ sệt nhìn mọi thứ

Nó bỗng chốc trở nên hốt hoảng

- Mẹ, ba, ngoại,... mọi người đâu rồi

Ánh mắt đã trở lên hoảng loạn hơn, đôi tay vung loạn xạ, chai chuyễn dịch cứ thế đung đưa. Ngay chỗ mũi tiêm máu đã loang lổ ra một ít

Hai người họ không biết làm gì, chỉ biết ôm chặt đứa bé vào lòng mà không khỏi xót xa. Để con bé biết cả gia đình nó đã chết trong đám cháy đó, nó sẽ đau khổ biết chừng nào

- Bây giờ ta sẽ là mẹ của con.... ngoan nào...

Tưởng như mọi chuyện như thế sẽ mở ra cuộc sống mới cho nó. Ai ngờ, sau biến cố đấy, phải mất gần 1 năm nó mới trị dứt điểm bệnh tâm lý. Hằng đêm, giấc mơ cứ kéo đến xảy ra thường xuyên như một phản xạ, tiếng hét lên thất thanh lại từ căn phòng nhỏ

Nhìn vào đây, một đứa bé đầu tóc rối bời, khuôn mặt đầm đìa là nước mắt. đang ôm chặt lấy người phụ nữ

- Con sợ quá, mọi người đều đang nhìn con. ... Huhu

- Lửa cháy rất lớn, sáng rực cả căn phòng

- Cha nằm đó ôm chặt mẹ bị cột gỗ đè xuống

- Ngoai ơi, ngoại đâu rồi

- Anh Đạt cũng bỏ em đi rồi

Rồi nó lại ôm mặt khóc rung rức

Nó sẽ là vết thương lớn nhất không bao giờ xóa đi được với một tâm hồn trẻ thơ như thế

- Cách này sẽ là cách tốt nhất giúp con bé bớt đi ám ảnh về quá khứ. Chúng ta cần biết chuyện gì đã xảy ra, em không muốn nó xảy ra với con của em

Ngọc Tuấn đau xót nhìn Thoại My. Anh rất hiểu tâm trạng của một người phụ nữ khao khát được làm mẹ bất cứ lúc nào. Mất đi đứa con chưa kịp chào đời là cú sốc lớn nhất xảy ra với cô. Có lẽ đứa bé này sẽ là chỗ dựa lớn nhất giúp cô có được cảm giác làm mẹ của chính mình

- Con hãy nhìn chậm chậm vào chiếc đồng hồ này. ... Đúng đúng, từ từ thôi. Giọng vị bác sĩ đều đều

Đôi mắt liếc qua liếc lại theo từng di chuyển của vật trước mắt. Một không gian mơ hồ chậm chậm mở ra trước mắt

- Con hãy kể lại những gì mà con nhìn thấy.

Tay bác sĩ nắm chặt lấy tay nó, giọng trở nên nhẹ nhàng hơn

- Đừng sợ... có rất nhiều người đang bên cạnh con

- Tên của con là Hạ?

- Không ... anh trai tên Hạ..

- Còn tên của con

- Vũ Hoàng Văn Nam

- Hình vẽ đó trên đuôi mắt trái của con là gì?

- Ông ngoại bảo đó là dấu ấn Đoàn tộc

Bác sĩ nhìn kĩ hình xăm đó một hồi lâu quay ra nhận được ánh mắt đồng ý của hai người, bắt đầu quay lại hỏi tiếp

- Ông ngoại của con đâu rồi?

- Lửa.... nóng lắm ... đừng mà

Rồi nó bỗng khóc nức lên liên hồi

Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên tấm lưng bé nhỏ

- Con ngoan của mẹ đừng khóc, mẹ đau... bà My đau lòng khôn xiết

Bác sĩ lại tiếp tục công việc

- Hãy nhớ lời ta nói, con hãy quên tên Vũ Hoàng Hải Bằng đi, tên của con là Vũ Hoàng Văn Nam

Văn Nam chính là chòm sao được khắc lên đuôi mắt trái của nó

- Dạ NHƯNG CON SẼ KHÔNG BAO GIỜ QUÊN ĐI NGÀY HÔM ĐÓ

- Nghe đến những lời này tất cả mọi người trong lòng đều sững lại, đau nhói tăng lên gấp bội. Thoại My đau đớn gào lên: Tại sao ông trời lại đối xử với con bé như thế

Ai cũng kinh ngạc đến sững sờ. Nỗi đau nó nhận lại quá lớn, đến mức trong quá trình bị thôi miên vẫn cố gắng cho bản thân tỉnh táo, không cho phép quên đi ngày mà cả nhà bị chết cháy. Trong tâm hồn bé nhỏ đó có lẽ đã khắc sâu hình ảnh đó, khó mà xóa đi

- Cốc, cốc

Đưa tay gõ nhẹ vào cửa - Ta vào được chứ

Căn phòng không rộng cho lắm, tông màu xanh dương chủ đạo. Dưới ánh đèn vàng nó càng tạo ra cảm giác lạnh lẽo đến tận tột độ. Nó vẫn không hay biết gì, vẫn cứ hướng mắt về phía cửa sổ mà không biết có sự hiện diện của người thứ hai

Lúc này ông vẫn quan sát thật kỹ phòng lần nữa, ánh mắt chạm vào bức tranh lại vẽ nham nhở

- Con vẫn chưa hoàn thiện xong bức này sao

Lần này nó mới giật mình quay lại. Cảm giác nhìn lâu về một thứ làm cho đôi mắt mờ hazy, bóng ông như đang đưa phía trước

Thấy sự thay đổi nhẹ trong ánh mắt, ông vội vàng chạy lại, giọng trở lên nghiêm hơn

- Vẫn uống đầy đủ nước ta đưa đây chứ, ta mà biết con bỏ dở thì đừng trách ta đây

Mắt đã quen được với ánh sáng, cố gắng nhớ lại câu nói của chú, nó cười chạy lại ôm chặt lấy cánh tay kia

- Vẫn uống mà chú, con đâu dám không nghe lời đâu

- Cái đứa này, mà làm gì mà thần thờ ra thế, chú vào lâu rồi mà không biết

Nó hơi chột dạ, ánh mắt hơi cụp xuống

- Một số chuyện ở trường lớp thôi ạ

Ông không nói gì, liền chuyển ánh mắt qua bức tranh đang vẽ dở đặt góc phòng

- Ta thật sự muốn biết khuôn mặt đó là ai nha....

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: S

- Tiểu thư, điện thoại của cô

Kin chạy nhanh lại cúi người đưa chiếc điện thoại vào tay nó. Tay tháo vội chiếc bao tay màu đen nhẵn bóng ấn nút nghe rồi đưa cho cô chủ. Điều hiển nhiên thôi, vệ sĩ tay trần không được phép chạm vào người của nó

Số điện thoại của Hân hiện rõ lên trên màn hình, nó nhoeo miệng cười rồi áp tai vào nghe

- Vân Nam, Vân Nam.... Giọng nói oang oang gấp rút từ bên kia vọng lại... Cậu biết gì chưa... Cuối tuần Phong Đạt sẽ có buổi party mừng trở về nước, và tớ sẽ có mặt ở đó

Nó hơi nhú mày

- Phong Đạt nào.. Tớ có quen không?

- Trời ơi, bạn của tôi. Anh ta chính là cái người cậu ra đón ở sân bay lần trước, bạn của ông chủ Minh Vũ- người đã bị cậu đánh bại ngày hôm trước đấy ạ

Tay nó mân mê miệng cốc trong đầu bỗng thoáng suy nghĩ

- Cậu đến đó làm gì, liệu Minh Vũ có ở đấy không

- Tất nhiên là có, thế nên tớ mới gọi thông báo gấp cho cậu.

Trong lòng nó bắt đầu rộn ràng lên, quay sang Kin cười lộ rõ vẻ thích thú

- Tớ có thể đi cùng cậu được không

- Cái này tùy vào tâm trạng của tớ đấy...hihi. Tiếng cười lại vang lên khắp căn phòng

Kin thấy tiểu thư vui vẻ, lòng cũng nâng nâng theo. Vì rất hiếm cậu mới thấy cô tâm trạng như lúc này. Kin theo Vân Nam tính đến nay cũng được 7 năm rồi. 7 năm nhìn thấy sự trưởng thành, thấy rõ được cả tính cách và con người của nó. Trông bên ngoài mạnh mẽ là thế nhưng bên trong lại rất mềm yếu. Rất nhiều lần cậu chứng kiến nó bị con đau hành hạ, chỉ cố ôm chặt lấy cậu mà không khóc một lời, hay là tự giam mình trong phòng ngồi ngẩn ngơ mà vẽ. Cậu rất cảm thông thậm chí còn rất đau lòng khi mình không giúp được gì cả

- Này... Nó gọi giật lại... em đã bảo rất nhiều lần rồi, có 2 chúng ta thì không cần gọi tiểu thư gì cả

- Không không... Kin vội xua tay, mặc dù hơn tiểu thư 2 tuổi, nhưng thân là vệ sĩ tôi vẫn muốn làm tròn trách nhiệm của mình

- Hazzz, nó thờ dài làm cô chủ khổ sở lắm, mình nói thế vệ sĩ có nghe đâu..

Kin biết nó đang cố ý nói mình, nở nụ cười gượng gạo

- Tiểu thư.. à Vân Nam.. cô định đến bữa tiệc đó sao

Nó bắt đầu thấy hài lòng về cách gọi đó, nhưng trong suy nghĩ lại chần chừ

- Anh có biết Phong Đạt đấy là ai không

Lúc này Kin cảm thấy trong giọng nói ấy có phần nghèn nghẹn nơi cổ họng

- Phong Đạt là con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn Lam Yên, mới du học bên Pháp về. 7 năm trước đúng vào năm cô sang Mỹ thi phụ nhân Ngọc Liên công bố với báo chí và truyền thông đã tìm thấy người con trai thất lạc từ bé, người đó chính là Phong Đạt. Điều này đã làm chấn động thị trường, lúc đó cũng là lúc công ty cũ của ta hoàn toàn sụp đổ

.... Thịch....

Tim nó lúc này đập nhanh hơn, cảm giác nóng trong lồng ngực ngày một rõ, ngày một khó chịu

Chính là người đó, Phong Đạt - lại là con trai ruột của chủ tịch Lam Yên

Một nụ cười đắng ngắt hiện lên trên mặt

- Chúng ta đã vô tình lướt qua nhau....Nếu biết được tôi là ai, cảm giác của anh sẽ thế nào nhỉ???

Có chiếc chong chóng che trên đỉnh đồi, nó ở đó làm gì, nó ở đó để đợi gió

Có chiếc chong chóng che trên đỉnh đồi, nó ở đó làm gì, có lẽ nó đợi mưa

Nhưng mưa vào đêm hôm đó đã không đến nữa rồi

- Tất cả thư từ được gửi đến do ai quản lý

- Dạ đều do giám đốc xác nhận hết

- Từ giờ chuyển hết qua cho tôi..

Hòm thư được mở ra với muôn nghìn tin nhắn. Ông Tuấn là người trực tiếp quản công ty, nó chưa bao giờ trực tiếp tham gia điều hành. Nhưng tất cả các ý tưởng và đề án sản xuất đều do mình nó nghĩ ra. Có lẽ nên bắt đầu từ bây giờ.

Hộp thư mới nhất được gửi cách đây 1 ngày

" Ladies and gentlemen

Very pleased to invite you to my return home. You come to join, I will be happy

VIP "

Người gửi: PhongDat

Kèm theo chữ kí con dấu

Người nhận: S

Từ trước đến giờ những tin nhắn kiểu như này, ông Tuấn không bao giờ mở ra hay có ý định tham gia bữa tiệc nào cả. Chẳng ai biết S là công ty nào, do ai đứng đầu cả. Tất cả công việc kinh doanh đều qua 1 mail này duy nhất, kí hợp đồng hay dự án sẽ có người đứng ra kí kết ngay trên máy tính. Đây là công ty duy nhất không ai biết mặt

- Nếu mày mời được S đến, tao sẽ làm bất cứ điều gì mày muốn

Minh Vũ xoay ghế lại nhìn chăm chăm vào mặt thẳng bạn

- Lời mời cũng đã gửi đi rồi, bây giờ chỉ cần đợi người đến mà thôi. S nguy hiểm và thần bí, con rồng Châu Á lớn mạnh không ai là không muốn chạm mặt. 7 năm thống lĩnh thị trường vàng bạc kim cương, 7 năm đi đầu công nghệ bảo mật, 7 năm đánh bại Lam Yên và X leo vị trí đầu về xuất nhập khẩu. Thử nghĩ xem ai là nhân vật hàng tỷ xuất chúng như thế này

- Khó lắm, để S xuất hiện ở bữa tiệc thế này, có khi tao cần phải uống thuốc trợ tim mất

- Phong Đạt, mày thử đoán xem đó là một ông lão râu ria lồm chồm hay một bà cô thời thượng quý phái...

- No no no - một anh chàng xuất chúng nhưng về đẹp lại thua xa ta chẳng hạn:))

Trong căn phòng đó có 2 chàng trai đẹp mê người đang bàn công chuyện, thỉnh thoảng tiếng cười vang lên bất chợt, nhân viên qua lại bỗng chốc đỏ mặt

Ngay lúc này tại một nơi khác, trong căn phòng sang trọng, những người đàn ông quyền quý lại nhếch mép nụ cười chế nhạo

- Phong Đạt, tao rất muốn xem mày và bà mẹ kính yêu giữ công ty đó được bao lâu

Xong họ lại quay ra nhìn ánh mắt trêu mến với những đứa con gái của họ

- Các con phải là những thiên thần đẹp nhất trong đêm hôm đó ...

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Một cảm giác rất lạ

- Mẹ, chúng ta đến nơi rồi

Tâm trạng nó bắt đầu trở nên háo hức, tay mở vội cửa xe, tay kia kéo nhẹ áo bà Thoại Mỹ mà lúi ra ngoài

- Con sẽ mua thật nhiều quần áo mới cho mẹ

Bà chỉ cười nhẹ, khuôn mặt lại phảng phất một nỗi buồn. Lâu lắm rồi, hai người mới có 1 không gian riêng như thế

- Ta cũng muốn chọn cho con một vài thứ trước khi...

Câu nói bỗng lấp lửng. Bà vội quay sang hướng khác, hốc mắt đã chợt ngấn lệ... câu nói được chuyển chủ đề - mấy ngày sau, con hãy ở cùng ta nhé

Hai tay nó đã bầu chặt vào nhau, con đau trong lòng chợt dâng lên, cảm giác chua xót ngày càng lớn. "Mẹ sẽ không sao, không sao..."

Suy nghĩ đầy cứ lặp lại trong đầu nó như vậy

Dạo quanh một vòng trung tâm thương mại, nó cũng tìm cho mẹ một bộ đồ ưng ý, một vài bộ trang sức cùng túi xách. Mặc dù bà không mấy khi sử dụng nhưng nó nhất quyết đòi mua

- Mẹ danh là một chủ tịch công ty lớn mà chẳng bao giờ chăm chút được ngoại hình, từ bây giờ việc đầy cứ để cho con gái của mẹ

- Chúng ta đến kia ngồi nghỉ một lát, đi nhiều mẹ thấy hơi mệt

Nó bỗng hốt hoảng, dìu mẹ đến chỗ đằng xa, miệng không ngừng nói

- Nếu đau tức ngực hay khó thở, mẹ phải nói cho con biết, tuyệt đối không được giấu

- Biết rồi, ta chỉ hơi mỏi chân một chút thôi
- Thế mẹ ngồi đây với Kín, con thanh toán rồi quay lại ngay
- Không được... Hự hự, Thoại My cố nói to, để Kín đi với con
- Mẹ..... Con 18 tuổi rồi đấy

Xong nó chạy nhanh, chẳng để bà nói thêm câu nào nữa

Vân Nam đi khỏi, bà mới dám thở mạnh, con họ lại kéo đến mỗi lúc một nhiều

- Phu nhân.. Hay chúng ta về bệnh viện, cứ để tình trạng thế này e không tốt
- Kín rất lo lắng cho bà chủ, không ngừng vuốt nhẹ vào lưng bà cho giảm con ho
- Tuyệt đối không được nói gì với con bé...

Kín cũng đành lặng im mà không biết nói gì

Một chai nước khoáng được đưa trước mặt bà, giọng tỏ vẻ quan tâm lo lắng

- Bác có cần một chút nước không, trông bác không được ổn lắm

Thoại My chưa kịp phản ứng gì thì Kín từ đằng sau thân thể nhanh nhẹn, tay đã gạt phăng chai nước sang 1 bên, và lúc này chỉ còn tiếng chai nước rơi "bụp" xuống nền gạch

Khuôn mặt đầm đìa lạnh lùng nhìn về người trước mặt

- Xin lỗi, chúng tôi không cần...
- Đây, bà kéo nhẹ tay Kín... đưa mắt nhìn lên... Cậu ấy mạnh động quá, cậu bỏ qua cho

Nói đoạn bà nhặt chai lên đưa lại cho chàng trai kia

- Cảm ơn chai nước của cậu

Người con trai kia cũng k tỏ vẻ khó chịu gì trước những hành động xảy ra, chỉ nhướn miệng cười tỏ ra cung kính

- Không sao đâu bác. Tại thấy bác có vẻ mệt quá

Không hiểu sao khi thấy nụ cười hiền từ trên khuôn mặt người phụ nữ kia lại giúp cậu cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều

Trong khi lúc này Kín vẫn một mực giữ khoảng cách giữa phu nhân và kẻ lạ mặt

Hai người cùng ngồi xuống ghế, chốc chốc quay ra hỏi vài câu, những nụ cười lại bắt đầu xuất hiện

- Chàng trai trẻ, cậu đến đây chọn đồ sao
- Dạ không, cháu đang đợi bạn, còn bác...đi cùng với...

Xong cậu ngược lên mặt chẳng chút thiện cảm với Kín. Còn Kín cũng chẳng kém gì nhìn lại

- Không. Ta đi cùng con gái. Con bé đang thanh toán sẽ quay lại nhanh thôi.Mà cậu trông rất trẻ chắc đang học cao trung
- À, Dạ. Cháu 21 tuổi, nhưng học gần xong cao trung rồi bác

Thoại My nghe xong câu nói bỗng chốc đưa tay xoa đầu người đó, ánh mắt triu mến đến khó tả. Cậu hơi bất ngờ nhưng vẫn để yên như

- Nếu con trai ta còn sống, năm nay nó cũng chạc tuổi cậu vậy

Câu nói nhẹ nhàng, ánh mắt cũng không hiện lên sự chua xót. Nó như đang trần thuật lại điều hiển nhiên đã diễn ra trước đó, nhưng cậu biết người phụ nữ trước mặt đang cố tỏ ra mạnh mẽ giấu nhẹm đi cảm xúc lúc này

Mọi thứ xung quanh vẫn diễn ra nhộn nhịp nhưng đâu đó nơi góc sảnh hình ảnh người phụ nữ xoa đầu chàng trai có lẽ dường như tĩnh lại. Ánh sáng dội qua nơi đó. Cảm giác người mẹ đang xoa đầu con trai đẹp thân thương đến lạ

- Phong Đạt...

Tiếng gọi to phát ra từ phía khác khiến cả 3 người cùng giật mình quay lại

- Đi thôi, tối nay chúng ta còn rất nhiều việc đấy. Minh Vũ vừa chạy đến vừa nói miệng không ngừng thao thao bất tuyệt. Nhưng cũng nhanh ý nhận ra việc trước mắt

- Đây là....

- À, bác đây có vẻ hơi mệt, nên ngồi cùng nói chuyện

Minh Vũ quay ra chào Thoại My và cũng nhanh chóng quay ra phía bạn

- Về nhanh thôi, nhiều thứ còn chuẩn bị nữa

- Cậu có việc gấp cứ đi trước, ta cũng chuẩn bị về rồi

Phong Đạt đứng dậy cười thật tươi với bà, tay đưa vào trong túi lấy ra một vật gì đó đưa ra trước mặt

Kin nhanh tay gạt ra mặt tỏ vẻ khó chịu

- Xin lỗi, cậu còn việc gì không

Phong Đạt cười trừ

- Thật ra cũng không to tát gì đâu bác. Hôm nay là sinh nhật cháu cũng là ngày mừng cháu trở về nước. Nếu không ngại cháu xin phép được mời bác và con gái đến dự. Điều này cháu cũng rất vui

Kin nhanh chóng cầm tấm thiệp trước khi nó được đưa đến tay Thoại My. Tay uể oải mở ra

- Trần Phong Đạt sao... Tên cháu rất hay đó. Bà lại cười trừ mếu

Và thật sự Phong Đạt lại cảm thấy được sự thân quen nào đó trong ánh mắt này

Dòng chữ đỏ chói "Trần Lâm" ở cuối tấm thiệp đập vào mắt của Kin làm câu giật mình đến cao độ. Kin nhanh chóng gấp vội tấm thiệp lại quay sang nói với cậu ta

- Phu nhân sức khỏe không tốt sẽ không đến được bữa tiệc, Còn tiểu thư của chúng tôi cậu không đủ đẳng cấp để mời

- Này... Không được phép nói thế. Thoại My quay sang trách móc - Cảm ơn cậu, chúc cậu sinh nhật vui vẻ. Còn về phần đến dự, có lẽ tôi xin phép không đến được

Một tia thất vọng hiện lên trên đáy mắt của cậu. Nhưng vẫn cố nói với giọng hài hoà nhất

- Cảm ơn bác rất nhiều. Đây là lời chúc đầu tiên trong ngày cháu nhận được, và thật tiếc vì bác không tham gia.

Xong cậu xin phép đi trước, lòng không hiểu tại sao lại muốn níu giữ người đó. Nhưng suy nghĩ kịp thời chặn lại, chân bước vội ra xe

- Phu nhân, về sau không nên nói chuyện nhiều với người lạ. Nhìn hấn ta chẳng giống một người tốt chút nào cả

Thoại My cũng không có ý trách móc Kin làm gì, bà biết mọi điều Kin làm đều tốt cho bà và Vân Nam mà thôi

Mà nhắc mới nhớ mãi không thấy con gái quay trở lại. Bà đưa mắt ra xa nhìn. Bóng dáng quen thuộc nào đó lại xuất hiện

- Mẹ đợi có lâu không... chỗ quầy thu ngân xảy ra chút chuyện nên hơi lâu một xíu

- Không lâu đâu, may có một cậu thanh niên ngồi nói chuyện với mẹ, không mẹ buồn chết

- Thanh niên?? Là ai. Nó quay sang hỏi ngược lại Kin

Bà Thoại My quay sang âu yếm nó

- Phong Đạt, một cái tên rất hay. Mẹ rất thích những chàng trai tên Đạt

Cái tên vừa thốt lên cũng là lúc Vân Nam bỗng chốc giật mình, tay run nhẹ

Còn Kin hiểu mọi chuyện vội cắt ngang câu chuyện còn đang nói dở

- Chúng ta nên về thôi, ông chủ đang đợi 2 người về dùng cơm
- À khoan đã, tối nay con có bận gì không. Hay con thử tham gia một bữa tiệc sinh nhật này xem

Bà đưa vội thiệp mời cho Vân Nam

- Mẹ cũng chưa đọc qua, nhưng là sinh nhật của chàng thanh niên đó đó. Không hiểu sao mẹ rất có thiện cảm với người này
- Được rồi mẹ, con sẽ suy nghĩ, bây giờ chúng ta cùng về nhà thôi, chú Tuấn chắc đang đợi cơm rồi

- Mày có cần đến mức mời một người lạ hoặc đến bữa tiệc này không. Trong khi đó đây là bữa tiệc lớn, cả toàn bộ nhà báo, phóng viên, lại còn kiểm tra an ninh nghiêm ngặt...bala bala

Thật sự Minh Vũ nói rất nhiều

- Tao không biết, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt của người phụ nữ đó, nó cho tao cảm giác rất quen thuộc... rất quen đấy, nhất là nụ cười hiền hậu đó, rất chi là ấm áp.
- Thằng điên, mày thiếu thốn đến mức lại thích những cảm xúc đó từ người lạ
- Nhưng mẹ tao chưa bao giờ cho tao cảm xúc như thế

Không khí trên xe bỗng chốc im bật

- Vân Nam, tôi không ngờ hôm nay người con trai đó lại là Phong Đạt

Nó ngồi mãi miết nhìn vào những dòng chữ nhảy múa trên tấm thiệp, giọng không mấy để ý đến câu nói vừa nãy của Kín mà hỏi ngược lại

- Hai người nói với nhau những chuyện gì

Sau khi kể lại toàn bộ sự việc cho nó nghe. Nó cũng không có động tĩnh gì, chốc lại đưa cốc nước lên miệng mà tu một hơi dài

- Tối nay, anh cầm thiệp với danh nghĩa của S đến tham gia bữa tiệc đó. Còn em sẽ vào bằng cách khác
- Vân Nam, sẽ rất khó nếu không có thiệp, cô định vào kiểu gì

Kín lo lắng quay ra hỏi lại

- Tiệc được tổ chức rất lớn, sẽ có rất nhiều an ninh bảo vệ, ngay cả phóng viên và nhà báo cũng không được tác nghiệp. Chúng ta có nên nghĩ theo chiều hướng xa hơn không...

Nói đến đây Kín bỗng ngập ngừng

- Có chứ. Tối nay tất cả các công ty lớn hầu hết sẽ tham dự, và sẽ có rất nhiều trò để xem
- Nhưng...

Nó vội cắt lời

- Anh cứ theo những gì em nói và một điều nữa...tối nay anh nhớ thay đổi kiểu tóc đi.

Nó lại quay trở lại với khuôn mặt dễ thương muốn chết

Kín gật đầu rồi xin phép ra ngoài làm việc. Cậu thẩm ngao ngán: tối nay lại không được ngủ sớm rồi

Nhưng như chợt nhớ ra điều gì đó, Kín vào xe, khởi động máy rồi bắt đầu gọi cho ai đó

- Hôm nay phụ nhân có nói chuyện với một chàng trai thưa ngài
- Hãy để bà ấy làm những việc gì bà ấy thích, nhưng nhớ cẩn thận, và luôn theo sát nhắc nhở Vân Nam uống thuốc đều đặn nữa
- Cậu ấy tên Phong Đạt thưa ngài

- Không cần báo họ tên làm gì, chỉ cần bà ấy vui vẻ là được

- Nhưng cậu ta là con trai của Trần Lâm

Đầu giấy bên kia bỗng im lặng một hồi

Kín nghe rõ cả tiếng thở dài của ông Tuấn

- Ngài yên tâm phu nhân vẫn chưa biết

Tiếng thở phào được phát ra làm cho Kín cũng nhẹ nhõm được phần nào

Một lúc sau ông Tuấn mới cất giọng

- Hạn chế để bà ấy tiếp xúc với người của Trần gia

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đây là một bữa tiệc ngoài trời lớn, đội cảnh vệ an ninh nghiêm ngặt, chốc chốc họ lại đưa tay lên áp sát bộ đàm vào tai rồi lại chạy đi liến thoắng. Còn bên góc kia, là cửa vào, có ba bốn người đang kiểm tra gì đó, máy dò kim loại rà rà từ trên xuống dưới, tiếng kêu ting ting vang tai, và sau đó giọng nhân viên lại vang lên trầm lặng

- Thừa phu nhân, thứ đó không được mang vào bên trong. Phu nhân có thể để lại tại đây

Khuôn mặt người phụ nữ kia bỗng chốc trở lên cau có

- Chẳng lẽ bắt ta gỡ bỏ gọng áo này ra

Chàng trai kia vẫn nhẹ nhàng, đối với cậu những vị khách như thế này đã gặp rất nhiều rồi

- Đúng rồi thừa phu nhân, không thì không được vào đâu ạ

Bên cạnh lại là một màn đấu khẩu diễn ra cũng không kém

- Chúng tôi là nhân viên parttime, lấy đâu ra thiệp mời

- Hai vị tiểu thư này lấy gì để đảm bảo cho chúng tôi đây

- Nếu việc bên trong nhà bếp mà chậm trễ, tôi sẽ báo cáo các anh

Nó đứng ngoài kéo nhẹ Hân ra một góc

- Chẳng lẽ lúc nhận việc, cậu không có thể hay thứ gì đảm bảo sao

- À à... có số điện thoại của chủ bếp

Nói đoạn Hân hất mặt lên với tên đáng ghét kia

- Tôi có số điện thoại, anh kiểm lại dùm... nhanh chút đi anh, có cả tin nhắn đó

Sau một lúc chật vật bên ngoài, nó và cô bạn cũng vào được bên trong cánh cửa

Khung cảnh nào nhiệt đến bất ngờ. Nó chưa kịp quan sát thì đã bị kéo đi một cách không thương tiếc

- Bạn tôi ơi, tí nữa sẽ được xem, bây giờ chúng ta đến nhà bếp luôn, không kịp mất

Những chiếc bánh gato được xếp đẹp mắt trên những chiếc bàn lớn. Rượu vang, hoa quả tráng miệng cũng lần lượt được mang ra ngoài sảnh. Lúc này nó mới kịp nhìn mọi thứ trước mắt. Ánh đèn mờ ảo cùng tiếng nhạc bốc lửa, các cô gái ăn mặc đúng chất đang nói cười, bên cạnh là các chàng tra lịch thiệp tay nâng ly rượu chạm môi, ánh mắt dò xét từng người con gái một.

- Họ đều là bạn cùng trường với Phong Đạt đấy

Ngọc Hân bỗng thì thầm vào tai bạn, làm nó giật mình dựng đứng cả người lên

- Sao cái gì cậu cũng biết thế

- Tất nhiên, chẳng có gì tỏ không rõ cả. Còn những người bên góc kia chắc là con của đối tác làm ăn, họ đến đây mục đích để gây ấn tượng, có khi lại được cái hợp đồng.

Xong Hân quay ra nói nhìn vào đôi mắt tròn xoe của nó mà nói tiếp

- Đùng ngạc nhiên, tớ chưa nói với cậu là tớ học cùng trường với Phong Đạt. Mới hôm qua anh ta và chàng trai của cậu đại náo trường, làm cho bao con tim tan vỡ ấy chứ

- Minh Vũ ... Mắt Vân Nam hiện rõ tia phấn khởi – Trường nào thế, tớ nhất định muốn đến

- NASA... Hân chưa kịp nói câu tiếp theo đã bị ai đó gọi rồi rít – Phục vụ, tôi muốn chút rượu...

Hân lại lật đật chạy lại. Còn nó chưa nghe xong nhưng 2 chữ kia cũng đã để lại trong nó cái gì đó. Nó xoay người đi lại xung quanh những đám đông cố tìm kiếm bóng dáng Minh Vũ mà chẳng thấy anh đâu. Về mặt lại hiện lên chút thất vọng. Nó đưa tay lên xoa xoa bụng, cảm thấy hơi đói bắt đầu xuất hiện, lúc chiều đi vội nên cũng chẳng kịp ăn gì, định quay lại trong bếp xem còn chút gì không, vì bây giờ việc cũng đã vắng rồi

- Á.....

Tiếng hét không to lắm, nhưng nó đủ giật mình nhận ra sự việc xảy ra trước mắt. Ôi không, cốc nước trên tay đã ầm trợn lên vấy của cô nàng xinh đẹp nào đó

Ý thức nhanh chóng hiện hữu, nó lấy vội chiếc khăn bên cạnh, khuôn mặt tỏ ra hối lỗi

- Cô...cô... tôi xin lỗi, tôi sẽ lau ngay...

Bàn tay người kia nhanh hơn, đỡ lấy khăn tay của nó trước khi tay nó kịp động vào vấy

- Không sao đâu em, để chị..

- Cô... tôi thật sự xin lỗi.. để tôi..

Nhưng người con gái kia cũng chỉ cười thoáng qua – Không cần đâu... và vẫn không để cho đôi tay ấy chạm phải trang phục của mình

Vân Nam kịp nhận ra được điều đó, nên không cố gắng, chỉ đứng nhìn hành động trước mắt. Lúc này nó bắt đầu để ý đến cô gái. Một người trang điểm rất nhẹ, không đánh mắt, không má hồng, chỉ dặm nhẹ vài đường và đôi môi đỏ nhạt. Đặc biệt cô có đôi mắt đẹp đến mê người, ai nhìn vào đó chắc hẳn sẽ bị cuốn vào

- Chị Thư ... tiếng của Hân vọng đến... cả hai người bắt gặp quay lại...

- Hân... em làm ở đây sao. Cô gái kia cũng ngạc nhiên không kém, rồi nhìn lại chiếc váy mình đang mặc – Chị hơi gấp chút rắc rối!!

Vân Nam cũng thất sự ái ngại, lần đầu tiên đi làm đã để lại ấn tượng không tốt lắm cho khách rồi.

- Tớ vô ý làm ướt váy của chị ấy

Hân dường như đã hiểu ra sự việc, khuôn mặt cười lên một chút, giọng cố nói nhỏ đủ cho hai người nghe thấy – Chị bỏ qua cho bạn em đi, nó là cái đùa em mới kể cho chị nghe đấy

- Ô, Vân Nam đây hả. Cô gái vẫn giữ nguyên biểu cảm trên mặt. Hân nó hay kể về em cho chị nghe lắm, đều là bạn cả thôi

Và nó thì vẫn đang ngờ ngác những gì diễn ra trước mắt. Hân cũng chẳng để cho bạn cất tiếng nói

- Làm quen đi Vân Nam, chị ấy là Thư, khóa trên của tớ, giúp đỡ tớ rất nhiều trong việc học tập ở trường đấy

Nó tươi cười đáp lại. Ba người đứng nói chuyện một lúc thì Thư Thư có việc phải đi nên cô cũng không ở lại lâu.

Vân Nam cũng không ấn tượng nhiều lắm, quay ra dọn dẹp. Và nó cũng không ngờ Thư Thư về sau lại có sức ảnh hưởng đến nó lớn như vậy. Lúc này Hân kể vài chuyện xảy ra ở trường lớp cho nó nghe nhưng lại tỏ ra ngạc nhiên khi thấy biểu hiện của nó

- Cậu có vẻ rất háo hức với những thứ tớ vừa kể

Nó bỗng ngai ngừng cúi đầu xuống, tay vẫn lau những chiếc ly sang bóng, thỉnh thoảng mấy sợi tóc mai lại rũ xuống phất phơ trên vết sẹo trước má

- Trước kia tớ không có đi học.

Hân bỗng im bật, tự dưng cảm thấy xót nơi cuống họng, giọng chậm rãi “có phải là do...” ý thức trong đầu Hân hiện lên vết sẹo đó, cảm nhận được lý do, phải chăng nó tự ti về khuôn mặt nên đi học

- Đừng cố gắng để ý những lời nói đó, khuôn mặt cậu vốn dĩ rất ưa nhìn

Đó là câu nói thật lòng từ đáy lòng cô. Ngay từ lần đầu gặp nhau Hân chưa từng nghĩ cô sẽ để ý đến điểm đó trên mặt của Vân Nam, cái cô thấy trước mắt là vẻ đẹp bên trong của nó kia

Còn nó thấy thế cũng không phản bác lại nhanh

- Cậu có cảm thấy tớ ... đángsợ ...

Ngọc Hân không nói gì, nhìn chăm chăm vào bạn. Lồng ngực nó bỗng đập mạnh hơn, nó đang đợi điều gì sao, cảm giác điều gì đó không ổn nào đó. Nhưng cánh tay đã vòng qua người nó từ lúc nào ôm chặt tuyệt nhiên không nói lời nào

Nó sắp khóc đến nơi rồi

- Các cô đang làm cái gì thế này... Giọng của quản lý tức giận hét to vào mặt... có thấy đằng kia rất nhiều việc phải làm không mà đứng đây ôm nhau

Hân thấy nó vẫn đứng đực ra đấy, cảm xúc vẫn chưa được kéo về, vội kéo tay

- Nhanh nào bạn tôi.

- Khoan đã... chiếc khăn... nó muốn nói điều gì đó

- Sao nó lại dính nhiều bột mỳ ở đây nhỉ, chắc lúc vào bếp không may cậu chạm vào đầu đó. Hân tưởng nó có tính sạch sẽ, nên cố giải thích... cậu vút đi đừng để nó chạm người

Vừa đi vừa suy nghĩ, chiếc khăn tay đã nhét vào trong túi, mà không để ý rằng trước mắt xuất hiện người nào đó

- Tôi muốn uống chút rượu

Hân chạy lại đưa rượu cho vị khách đó, giọng nhẹ nhàng

- Xin lỗi của ngài đây

Lúc này nó mới nhận ra, ngẩng mặt lên người trước mắt

Chàng tai kia tiếp lấy ly rượu đưa lên môi nhấp nhí, không quên quay lại cảm ơn Ngọc Hân bằng nụ cười thiện cảm nhất. Còn Hân đứng chân chân, TM (mẹ kiếp) sao anh ta đẹp trai dữ.

- Cô không nên đến những nơi thế này, ánh sáng quá mạnh

Hân há hốc mồm, anh ta đang nói cái quái gì thế. Nhưng mà, khoan anh ta đang nói với Vân Nam,

- Hai người... quen nhau... sao

Nó hơi gượng cười một chút, cũng không phản kháng là mấy, bộc bạch đúng sự thật

- Cậu cứ coi như một người anh trai của tớ là được... à đợi tớ một chút

Nói đoạn kéo người đó ra xa một chút, ánh mắt và giọng nói của nó đã thay đổi phần nào

- Em thấy có gì đó không ổn

- Tôi cũng thấy thế, cơ hội để có một mối làm ăn hôm nay rất lớn, vậy mà...

- Không, Kín. Ý của em không phải điều đó

Xong nó đưa lại cho anh chiếc khăn ban nãy, nghi vấn hỏi

- Chiếc khăn này có vẻ không đúng lắm

Lớp phủ trắng vẫn còn bám dính trên khăn. Cái đáng nói ở đây là chỗ đó, màu của chiếc khăn đang từ tím chuyển thành đen, một vài chỗ khác cũng loang lổ từng vệt

Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm hồi lâu, bất giác dùng tay quạt lớp bột trắng đưa lên miệng, chếp chếp vài cái rồi bỗng nhoen nụ cười

- Một trò đùa chết người chẳng hạn.

Xong cầm lấy chiếc khăn tay cho vài túi áo, lịch sự quay ra cười với Ngọc Hân đang tò mò nghe lỏm

- Tôi đi trước, hai người cứ tiếp tục công việc đi

- Đây... Vân Nam... ai kia

Nó vội kéo Ngọc Hân ra một góc, giọng nói nhỏ đủ cho hai người

- Cậu báo cảnh sát giúp tớ

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

- Ô, là ai đây...

Ánh mắt anh có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy Vân Nam đưa ly rượu đến trước mặt mình.

- Đừng nói là cô theo tôi đến tận chỗ này đây

Thật tình, nó nghĩ cố tìm anh mãi mà chẳng thấy, trong khi lúc Minh Vũ lại hiện diện ngay trước mặt

- Anh!

Tiếng nói nhẹ nhàng nhất mà nó từng thốt ra. Trong đầu nó lúc này đang có vô số câu muốn nói, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều khi gặp lại Minh Vũ, nó vẫn phải cố ép mình trong đầu “phải dè dặt lại, dè dặt lại” nhưng hình như là nghĩ một đằng, biểu hiện lại đi một nẻo. Cánh tay vô thức mà nắm lấy vạt áo trước mắt

Mấy ngày trước Hân có thắc mắc khi nó cố lấy bằng được số điện thoại của Minh Vũ trong khi đó chỉ cần một cái danh thiếp là có ngay tức thì. Nó vội lắc đầu giải thích: “tớ muốn số điện thoại riêng kia cơ, kết quả lại chẳng như y muốn”. Có khi nhân cơ hội hôm nay phải xin lại mới được

Nhưng biểu hiện của người đối diện dường như không như mong muốn, ánh mắt hiện lên tia chán ghét đến rõ ràng. Cùng lúc giật mạnh ra khỏi tay nó. Tay kia theo vô thức lấy khăn lau chỗ vừa chạm vào, đôi môi nhếch lên, sự khinh bỉ hiện rõ trên khuôn mặt

Hành động bất ngờ đấy khiến Vân Nam đứng sững mà không biết làm gì.

- Trước kia anh chưa từng như thế này

- Trước kia? Hahaha. Tiếng cười giòn vang, càng thu hút bao ánh mắt nhìn vào. Cô gái, cô đừng cho rằng chúng ta trước kia đã quen nhau đấy nhé

Minh Vũ bất chợt tiến lại gần, dí sát mặt vào Vân Nam. Mùi nước hoa bùa vây xung quanh, khí bức từ người anh càng lan tỏa mãnh liệt, nó càng cảm thấy sợ hãi. Cả người dần lùi ra đằng sau

- Em... em... chỉ... muốn chào anh... một tiếng

- Cô bản quá.

Lời nói nhẹ nhàng thoáng qua chỉ đủ cho 2 người nghe thấy

- Bảo vệ. Có người lạ

- Không phải! anh nghe em nói.. em làm ở đây, không phải tự lên vào

Nó lắp bắp cố giải thích, mặt đã đỏ ửng lên. Mới gặp anh được một lúc mà đã bị đuổi đi thế này thì hơi quá

- Vậy à... tiếng nói bỗng ngập ngừng..

- Aaaa... cả đầu nó đã bị kéo ngược về phía sau, phần tóc mái che đi vết sẹo không còn che được hết, lộ ra một mảng lớn..

Chuyện gì thế... tiếng mọi người thì thầm to nhỏ bên cạnh... con nhỏ phục vụ kia là ai mà dám động vào Minh Vũ, thôi coi như xong đời rồi

Con đầu từ da đầu truyền đến, khóe mắt Vân Nam bắt đầu giật mạnh, ly rượu trên tay rơi xuống đất “choang” một tiếng rõ to lên sàn

Đó là một mái tóc rất đẹp. Hạ đã từng nói với nó như thế. Một ngày nào đó anh bỗng nói:

“Nếu có ai đó vuốt nhẹ lên tóc em, em hãy cảm ơn người đó, vì họ sẽ giành những điều tốt đẹp cho em

Còn ai đó làm tổn thương mái tóc thì

Hãy tránh xa người đó ra

Hãy tránh xa người đó ra

Vì lúc đó tâm của họ sẽ giống như một con ngựa điên ”

- Xin lỗi anh, xin lỗi anhbạn tôi không cố ý. Ngọc Hân hoảng sợ cực độ, đầu cứ chốc chốc cúi xuống, liên mồm xin lỗi. chúng tôi đến đây làm việc, không có ý đồ gì khác, xin anh...cả người cô vẫn run lên từng hồi

Trên sảnh lúc này người bắt đầu đông. Đội cảnh vệ bên ngoài đã vào bên trong gần một nửa. Ánh đèn bắt đầu tắt dần đi, lúc này bể bơi trong nhà đã trở thành điểm sáng nhất.

Một thân ảnh vụt sáng lên giữa hồ. Tay vuốt ngược mái tóc bạch kim ra phía sau, để lộ ra khuôn mặt góc cạnh, trắng mịn. Từng giọt nước lăn dài trên má, nhỏ xuống bả vai, khoang ngực càng tô thêm sự quyến rũ đến lạ thường. chiếc khuyên bạc không còn trên tai nữa mà đã chuyển đến cánh mũi, phong cách vừa nổi loạn, vừa ma mị

Đó là một bức tranh động

Cảm thấy bàn tay trên đầu mình từ từ lồi lõng, cảm giác đau cũng giảm đi, Vân Nam vẫn còn chút sợ hãi người trước mắt từ từ lùi về sau. Không dám nhìn lên phía trước. Minh Vũ cũng không muốn ánh hưởng tâm trạng không tốt đến buổi tiệc, chỉ liếc mắt cảnh cáo đèn hai đứa, rồi qua chỗ kia tiếp khách.

Tiếng reo hò mỗi lúc một to lên. Hầu hết là từ các cô gái đầy phấn khích, tụ tập hết bên phía hồ bơi

- Phong Đạt...

Người dưới đó là Phong Đạt

Trần Phong Đạt

Người đang nắm giữ quyền cao nhất tập đoàn Lam Yên

Nó không nghe lắm

Chưa kịp định hình thì đã bị Hân kéo tay chạy vào bếp, thờ không ra hơi

- Về sau muốn gây ấn tượng với anh ta thì chọn chỗ chứ, cậu có thấy vừa nãy suất nữa cậu toi đời rồi không

Trạng thái đã về, nó quay ra xin lỗi rồi rít hứa về sau sẽ không làm như thế nữa.

- Cậu thật sự thích Minh Vũ? Hân muốn hỏi câu này lâu lắm rồi

Vân Nam nghe xong cũng nghệt cả mặt ra, lắc đầu

- Bí mật.

- Mà, khoan đã... Ngọc Hân chợt nhớ đến điều gì đó - Việc gọi cảnh sát... là thật có phải không.. cậu.. cậu... có biết chúng ta nếu nói linh tinh có thể vào tù đấy

Lúc này cô đã tỏ rõ sự hoảng sợ, tay cố lay vào người nó đợi một câu giải thích

- Nếu chúng ta lừa cảnh sát, không những vào tù mà còn sẽ bị Phong Đạt giết chết mất thôi...

Nhớ lại trước lúc dời đi, Kín có thì thầm vào tai nó: “đó là hợp chất Marihuana, còn có tên gọi khác là ma túy điện... tôi nghĩ tiểu thư nên báo cảnh sát, không có người sẽ nhanh chân trước chúng ta đâu”. Nó không khỏi lạnh người, bọn họ dám mang cả chất cấm vào bên trong, nếu bị phát hiện, Phong Đạt chắc chắn là người sẽ bị ảnh hưởng nhiều nhất

Kín nói tiếp: “nếu để người khác gọi thì kết cục sẽ khác đấy thưa cô... còn chiếc khăn này tôi nên mang ra ngoài trước ”

Hiện tại thì Vân Nam vẫn chưa nghĩ ra được thứ đó được mang vào đây bằng cách nào. Trong khi đó an ninh, cảnh vệ nghiêm ngặt, máy dò kim loại chẳng lẽ lại có cánh bay vào. Một suy nghĩ khác chợt lóe lên có khi nó đã có trong này từ trước.

- Cậu dọn đồ ra bàn kia giúp tớ, tớ ra đây một lát. Nói rồi nó chạy nhanh ra phía cửa

- Này. Hân gọi vọng lại. Cẩn thận đấy, đừng có gây ra chuyện gì nữa

Những vị khách thưa dần, chỉ còn lác đác vài đại gia đến sau, đang đưa những tấm thiệp mời để nhận dạng. Vân Nam từ từ tiến lại gần, chào hỏi một lượt rồi từ từ hỏi

- Anh cho em hỏi, tất cả các khách mời ở đây khi vào đều phải kiểm tra túi đúng không

Chàng trai quay lại thấy cô bé phục vụ nhỏ nhắn, khuôn mặt có chút khép nép, bỗng bật cười

- Trong bếp hết việc sao mà lại chạy ra đây

Nó cố tỏ ra nhút nhát nhất có thể

- Vẫn còn nhiều việc lắm ạ. Em chỉ tò mò một chút thôi

Chàng trai kia trông rất hiền, và khá thoải mái, vì số khách ra vào cũng thưa dần, nên anh cũng không ngại mà nói chuyện với nó

- Hầu hết là phải kiểm tra. Đây này... anh ta còn kéo nó đến chỗ cái máy chỉ vào cái máy cho nó hiểu. Đây máy dò kim loại, kia là máy kiểm tra con dấu. Tất cả thiệp mời đều được in ra, rồi đến máy kia. Còn vé mời VIP thì chỉ kiểm tra giấy mời thôi, chứ túi sách hay bất kì những thứ trên người đều được cầm vào

- Òa.. nó tỏ ra ngạc nhiên. Chắc có nhiều khách vip lắm anh nhỉ

Anh ta lắc đầu cười cười, đưa tay sờ lên sống mũi tỏ vẻ biết

- Không dưới 10 người đâu, toàn lại thường hết

- Anh, cái máy kia thần kì thật đấy, lần đầu tiên em trông thấy.

Thấy cô bé hăng say, chàng trai cũng không nỡ đuổi vào bên trong, để cô ở đây nói chuyện cho đỡ buồn vì công việc của anh khá thoải mái

- Nó kiểm tra tất cả mọi thứ khả nghi đấy. Nếu trong người em có dao hay súng, bọn anh biết hết, lúc này sẽ bắt em vào tù ngay

Nó bủn xỉn

- Làm gì kiểm tra được hết, liệu ma túy thì sao

Không khí bỗng im bặt, anh ta ra hiệu suy nhẹ 1 tiếng

- Được chứ em, nó đã bắt được tội phạm rồi đấy

Vân Nam lắc lư người tỏ vẻ đã hiểu. Vậy làm sao chỗ “hàng trắng” đó lại lọt vào bên trong khi đi qua máy kiểm tra này.

- Khách vip cũng phải kiểm tra máy đó hả anh

- Trời. anh nói từ đầu rồi còn gì. Khách vip chỉ đi qua cái máy nhận dạng thiệp mời kia, còn chỗ này, bọn anh không được phép kiểm tra họ, vì nó cao quý mà.

- Anh vẫn đứng đây chờ khách đến sao

Một giọng nói con trai khác vang lên. Nó quay lại, đoán không lầm cùng nằm ở trong đội cảnh vệ

- Anh vào trong đi, em đứng đây canh cho, tiện thể hỏi vị khách nào có đánh rơi chiếc kẹp áo này thì trả lại cho họ

Đó là chiếc kẹp áo, bên ngoài mạ vàng sáng lấp lánh, đuôi gắn 1 viên kim cương nhỏ. Vậy mà anh ta không biết còn lên tiếng – chiếc kẹp này vợ tôi có mấy cái giống hệt, không ngờ mấy quý bà sang chảnh kia cũng dùng hàng chợ như ai

Vân Nam cười thầm trong bụng, mấy anh mà biết giá trị thật của chiếc kẹp này chắc khóc thét lên mất, ước chừng hơn 1000 đô chứ mấy

- Anh nghĩ của 1 một trong hai cô gái vừa rồi,họ va vào nhau,anh thấy bị đổ hết đồ trong túi sách ra cơ mà. Để tí anh vào hỏi

Dường như nó phát hiện ra điều gì, quay ra nhìn anh với ánh mắt dễ thương nhất

- Anh đẹp trai, có vị khách vip nào tên Thư Thư không

- Đây. Cô gái bị va vào tên Thư Thư đấy, chẳng hiểu tại sao bị va, anh thấy 2 người đi cách xa nhau lắm. À, em hỏi khách vip đấy hả. Cô ấy không phải, nhưng người đi cùng thì phải, hình như là một vị rất thần bí, tại vì anh thấy trong thiệp mời không ghi tên, chỉ có dấu.

- Vậy thì cái người va vào chị ấy là ai vậy ạ

Lúc này anh ta có vẻ cảm thấy kì lạ trước cô gái trước mặt, như đang tra hỏi anh điều gì, lòng tò ra nghi vấn

Nó nhận thấy có điều không đúng, tỏ ra hối lỗi

- Chị Thư Thư đó là chị họ của em, khi vào bên trong em thấy mất chị đó, nghi bị ức hiếp vì tính chị ấy hiền lắm,không ngờ lại bị bề mặt trước buổi tiệc này

Còn chàng trai kia tỏ ra bình thường như trước, thấy chẳng có gì đáng ngại

- Đợi anh xíu, khổ thân chị em. Để anh tra xem, vì cô ấy, kí tên ngay sau chị em thôi. Đây rồi. . . tên Diệp nhé em

Nó cảm ơn rồi rít rồi chào anh ta đi vào, lấy đại lý do là chỉ xin phép ra ngoài một lúc. Trong lòng dường như đã có câu trả lời. Người con gái tên Diệp đó chắc chắn có vấn đề. Giả thiết là cô ấy cố tình va vào Thư Thư, rồi nhân cơ hội bỏ chất cảm vào túi của chị. Lợi dụng cô ấy là khách vip, không đi qua máy kiểm tra nên hàng sẽ an toàn đi vào bên trong. Và chắc có sơ suất gì đó,thứ bột bị rơi ra ngoài, bám vào chiếc khăn tay đặc biệt đó. Vân Nam nghĩ, mình va vào chị cũng không hẳn đen đủi, có khi còn cứu Phong Đạt một bàn thua trông thấy

Mãi đi mà không để ý đến xung quanh. Một bóng người vội lướt qua chỗ nó, hay cánh tay va mạnh vào nhau. Vội quay lại hưng người kia đi mất. Nó bỗng rùng mình một cái, như có cảm giác ánh mắt sắc lạnh nào đó vừa chĩa vào phía mình. Người đàn ông đó vừa đi qua, trên người tỏa ra khí bức đến sợ. Nó vẫn ngây ngốc đứng nhìn bóng lưng đó càng đi xa phía mình. Đột nhiên tầm lưng đó dừng lại, quay người về phía sau.

Giật bản cả mình. Tim nó lúc này giống như mình đang làm chuyện gì có lỗi, Vội quay đầu chân chạy nhanh vào trong sảnh.

Và nó đã bỏ lỡ cơ hội chiêm ngưỡng một khuôn mặt đẹp mê hồn

Bạn đang đọc truyện *Băng Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.